

Brasiliens Dilma Rousseff i FN: BRIKS viser vejen til fred, ikke militærmagt

25. september 2014 – Idet hun åbnede FN's Generalforsamling onsdag, opfordrede den brasilianske præsident Dilma Rousseff verdens ledere til at erkende, at »brugen af magt ikke er i stand til at eliminere de dybereliggende årsager til konflikter«, som det ses i konflikten i Palæstina, Syrien, Irak, Libyen, Sahel og Ukraine.

»Med hver ny militærintervention bevæger vi os ikke mod Fred, men bliver snarere vidne til en forværring af disse konflikter.«

Under sine besvarelser af spørgsmålet rettet til hende fra Pravda.ru i et interview den 22. september, lagde Rousseff vægt på denne advarsel og angreb anvendelsen af »ansvar for at beskytte«-doktrinen for at være et påskud til at intervenere militært. Selv om hun ikke sagde det, så er »R2P« (responsibility to protect), som doktrinen kendes som, navnet på den britiske, imperialistiske slut-med-suverænitet-doktrin, som krigsforbryderen Tony Blair forfægtede.

Rousseff identificerede Libyen som »paradigme-modellen« på denne onde doktrin:

»Konceptet med 'Ansvar for at beskytte' civile blev af NATO brugt til at retfærdiggøre en militærintervention, som overskred det mandat, der var givet af FN's Sikkerhedsråd, med bombing af landet, bevæbning af militser og promovering af regimeskift ... Det bevæbnede radikale grupper til gavn for terrorisme. Det tjente ikke det libyske folks menneskerettigheder, som på et ufatteligt niveau blev ofre for kaos som resultat af konflikter mellem militser, inklusive tortur, kidnapning, voldtægt, ulovlig fængsling og

henrettelser ... Landets økonomi forværredes, og derved også et folks materielle vilkår ... Det destabiliserede området med udstrømningen af våben og lejesoldater til Sahel-området. Se, hvordan det samme er ved at ske, i varierende grader, i Syrien og Irak.«

Som modsætning til denne doktrin om »stor magt« opstillede Rousseff det samarbejde, som er ved at udvikles sig, mellem BRIKS-nationerne – Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika –

»som en stabiliserende pol for verdensordenen, som supplerer de gamle strukturer. Disse strukturer er, som vi ser det hver dag, ikke tilstrækkelige til at imødegå de trusler, som er en fare for enorme områder af planeten, for ikke at sige hele planeten...«

»Den kendsgerning, at BRIKS er sammensat af forskellige lande ... er ikke en svaghed, men det er dets mening, selveste det budskab, som BRIKS bringer til verden ... På trods af eventuelle meningsforskelle søger vi uophørligt at finde konsensus vedr. de spørgsmål, som vi kun kan løse i fællesskab. At tænke i andre baner, hvor man altid prioriterer en enten-eller tænkemåde, eller en konfronterende tænkemåde, og danner alliancer af lande, som 'ligner hinanden', er at ignorere historiens lektioner, især dem, som vi fik i de to verdenskrige i forrige århundrede.«

**Fra LaRouche-bevægelsen 27.
september 2014:**

Kampen om menneskehedens fremtid intensiveres, idet BRIKS tager føringen på FN's Generalforsamling

På sidelinjen af FN's Generalforsamling i denne uge bekræftede BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) fortsat deres nye selvtillid med hensyn til deres rolle i skabelsen af en bedre fremtid for menneskeheden.

I kølvandet på et møde den 25. september mellem BRIKS-landenes udenrigsministre i New York, talte Wang Yi fra Kina til gruppen og meddelte, at de fem nationer vil udvikle fælles strategier og løsninger til at håndtere verdens farligste konflikter, samtidig med, at de vil udvide det økonomiske, kulturelle og videnskabelige samarbejde, som blev fastsat på topmødet i Fortaleza, Brasilien, især gennem lanceringen af den Nye Udviklingsbank.

Gruppen fremhævede Egypten for sin afgørende rolle med hensyn til at fremme fredsprocessen i Mellemøsten ved at mægle en fornyet aftale om enhed blandt de palæstinensiske grupperinger, og ved at planlægge at være vært i fællesskab med Norge for en donorkonference for genopbygning af Gaza i kølvandet på sommerens israelske tæppebombning og invasion ud fra »chok og ærefrygt«-doktrinen (overvældende militærmagt, -red.).

Lige fra den indledende samling af Generalforsamlingen og videre gennem FN's Sikkerhedsråds særlige samling vedr. truslen fra Islamisk Stat, al-Qaeda og Al Nusra Front, spillede statsoverhoveder fra BRIKS en førende rolle med hensyn til at presse på for et nyt paradigme inden for internationale relationer.

Premierminister Modi

Den indiske premierminister Narendra Modi skal efter planen tale til Generalforsamlingen lørdag morgen, og herefter skal han mødes i weekenden med Bill og Hillary Clinton og dernæst tale på Madison Square Garden, som allerede har helt udsolgt til hans tale, som man så spændt venter på, til det indisk-amerikanske samfund. Tirsdag deltager Modi i en statsmiddag i Det hvide Hus og et topmøde med præsident Obama.

Med justitsminister Eric Holders tilbagetræden bliver Obama mere og mere isoleret og mere og mere desperat. Lyndon LaRouches opråb med en advarsel om, at faren for, at Obama satser på et fuldgyldigt statsdiktatur, kan ikke ignoreres eller undervurderes.

I en lederartikel i dag angreb redaktionen for New York Times Holder og Obamaregeringen for ikke at have retsforfulgt et eneste individ, som er skyldig i at udføre tortur, eller fængsle en eneste bankier i skandalen på det sekundære ejendomsmarked, som næsten udslettede, hvad der var tilbage af den amerikanske økonomi. Holder retsforfulgte, på Obamas vegne, flere 'whistleblowers' under Loven om Spionage, end alle hans forgængere tilsammen.

Obama ignorerer fortsat de enstemmige krav fra hele sit statsråd og hele generalstaben om, at han skal gå til Kongressen for at få bemyndigelse til den krig, han fører i Irak og Syrien. Den eneste forklaring på Obamas afvisning af at gå til Kongressen under artikel I, sektion 8 i Forfatningen og under Resolutionen om krigsbeføjelser er, at det er hans hensigt at udslette enhver kongresmyndighed og satse på et diktatur. Den krigsplan, som Obama forfølger, og som er i skarp kontrast til formanden for generalstabscheferne, general Martin Dempseys anbefalinger, koster de amerikanske skatteborgere mindst 10 mio. dollars om dagen, iflg.

forsvarsminister Chuck Hagel og general Dempsey, som afholdt en pressekonference i Pentagon fredag eftermiddag. CNN's Fareed Zakaria tilsluttede sig det voksende kor af kritikere af Obamas seneste krig og skrev i Washington Post den 25. september, at ingen sejr over Islamisk Stat vil være mulig uden et åbent samarbejde med Iran og Syrien. Det var kernen i Dempseys oprindelige plan for at besejre IS. I stedet allierer Obama sig med netop de anglo-saudiske kræfter, som var de oprindelige ophavsmænd til IS og al-Qaeda. Obama har ingen planer om virkelig at besejre Islamisk Stat og genoprette stabilitet i området. Han er et redskab i den britiske plan for en permanent konflikt med den islamiske verden.

I skarp kontrast til Obamas forræderi har en gruppe på 126 ledende sunni-gejstlige udstedt et åbent brev til Abu Bakr al-Baghdadi, det nominelle overhoved for Islamisk Stat, et brev, som nådesløst kritiserer hans overgreb mod den islamiske tro. Den lange, teologiske afhandling affattedes af førende, islamiske lærde, inklusive lærde fra Al-Azhar Universitet i Cairo, den ældste skole for islamisk tænkning i verden. Det er værd at bemærke, at ikke en eneste gejstlig fra Saudi Arabien, Qatar eller Kuwait underskrev det åbne brev, som var et dybtgående, teologisk angreb på wahhabisme og Islamisk Stats totale forvrængning af Koranens principper og Hadith.

Det er bydende nødvendigt, at USA vender tilbage til sine historiske rødder og går sammen med BRIKS-nationerne om at smede helt nye rammer for samarbejdet mellem planetens suveræne nationer. Dette begynder med, at Obama omgående fjernes fra embedet – før han gør et endeligt forsøg på at indføre et skinbarligt ondskabens diktatur. Det amerikanske folk foragter denne præsident og ønsker at se nationen genvinde sin engang så stolte arv. Spørgsmålet er, om det amerikanske folk vil reagere i tide på øjeblikkets krav og store muligheder. Disse muligheder vises tydeligst gennem de bestræbelser, som gennemføres af BRIKS-nationerne og de andre nationer som Egypten og Argentina, som har allieret sig og

kæmper for det, som afdøde dr. Edward Teller kaldte »menneskehedenes fælles mål«.

Fra LaRouche-bevægelsen 25. sept. 2014: Menneskeheden må nytænke sig selv

Den sprudlende videnskabelige og kulturelle optimisme, som er udløst af Indiens succesrige opsendelse af sin Mars-kredsløbssatellit i kredsløb om Mars den 23. september, blev på passende vis opsummeret af premierminister Narendra Modi, da han til de forsamlede forskere ved Indiens Rumforskningsorganisation, og til en verden, som fulgte med i den historiske begivenhed live over internet, sagde:

»Lad os udvide vore grænser. Og så udvide dem endnu længere, og længere endnu ... Lad os sætte os endnu mere udfordrende mål – dette må også blive grundlaget for at udfordre den næste grænse.« Han beskrev Indiens Marsmission som »et spring ud i mørket. Menneskeheden ville ikke have gjort fremskridt, hvis vi ikke havde foretaget sådanne spring ud i det uvisse. Og rummet er det største uvisse derude.«

Premierminister Modi har på samme måde defineret menneskehedenes opgaver i sine bemærkninger til BRIKS-topmødet i Brasilien den 15. juli, hvor han beskrev BRIKS som værende organiseret omkring det karakteristiske element, som består i »fremtidigt potentiale«, og tilføjede:

»Vi har chancen for at definere fremtiden for ikke blot vore

lande, men for verden som helhed.«

Men det, som disse indiske udviklinger rent faktisk peger frem imod, bemærkede Lyndon LaRouche i dag, er et langt mere dybtgående koncept med hensyn til mennesket og dets forhold til det Kosmos, i hvilket det udgør en levende, noetisk del. Systemet i dette forhold er selvdefinerende, og indeholder derfor ikke noget princip som sådan. Der opstår udviklinger i dette system, som er selvdefinerende, men de udgør ikke en målestok for, eller i, dette system. Endvidere er der ingen faste måleforhold eller måleenheder til rådighed; det eneste, der er, er princippet om udvikling i sig selv – i dette tilfælde, menneskets kreativitet i sig selv – som tilvejebringer systemets »energi«.

Menneskeheden, det være sig i USA eller i Kina, er legemliggørelsen af denne evne og repræsenterer et princip, der går ud over noget som helst, som er af fysisk natur. Denne videnskabelige forståelse kommer til os i moderne tid fra Johannes Kepler og Nicolaus Cusanus, som beviste, at eftersom udelukkende kun det relativt ubegrænsede kan måle det relativt begrænsede (og aldrig omvendt, i modstrid med den imbecile Aristoteles), kan der ikke findes en fast målestok i et system, som inkluderer menneskets kreativitet, og at det derfor udelukkende er menneskets intellekt (sind), som er målestok for universet.

Det er af afgørende betydning for de opgaver, som menneskeheden nu konfronteres med, forklarede LaRouche, at fokusere klart på dette koncept. Vore fejltagelser kommer ind dér, hvor denne klarhed er fraværende; så er det, at vi begår fejltagelser. Systemet eksisterer, og vi kender det – men ikke som et objekt.

Det er her, at Kina ikke begår fejltagelser; hvilket er et meget interessant træk af Kinas videnskabelige lederskab; hvilket er et af de mindst forståede træk ved den aktuelle, strategiske situation. Men det er et koncept, som vi kan gøre

tilgængeligt; det er universelt for hele menneskeheden.

Lyndon LaRouche forklarede også dette koncept i sit webcast fra 19. september:

»For eksempel har man tilfældet med BRIKS. Tilfældet med BRIKS viser os modellen for muligheder og løftet om succes. Så det, vi må gøre, er, at vi må tage BRIKS-konceptet og sige, at vi ikke længere har et system af [blot] regeringer, men vi har et system; vi har et system, som vi selv skaber, et internationalt system af en ny art, i hvilket folkene i de forskellige dele af verden gør det, som de må gøre ...«

»Og mennesket må således nytænke sig selv. Og det, vi ser i Sydamerika, i nogle tilfælde, det, man ser andetsteds, er et forsøg fra nogle regeringers side, eller fra nogle dele af regeringers side, på at opdage et nyt princip for regeringsførelse, i hvilket regering bliver målet, ikke midlet, men målet! Med det formål at give liv til en idé om mennesket, som mennesket aldrig før har fået, og for at nå et niveau, som mennesket aldrig tidligere har opnået! Det er vores mission, eller bør være vores mission. Og hvad vi burde beskæftige os med er at tænke, tænke over, hvad alt dette betyder. Vi må have en helt ny idé om, hvad menneskeden er ...«

»Vi må genopdrage menneskeheden indefra, og give menneskeheden et billede af sig selv, som det aldrig tidligere har opnået, og lade det fryde sig.«

Kina beder Australien om at

gå med i AIIB – Obama siger nej

22. september 2014 – Kina opfordrer Australien til at deltage i lanceringen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) ved årets slutning, og Australien gennemarbejder i øjeblikket spørgsmål forud for tilslutningen, iflg. en rapport i *Australian Financial Review* den 22. september. Avisen rapporterer kommentarer fra den australske forretningsmand David Thodey, adm. dir. for Telstra og chef for »Business 20«-gruppens infrastrukturpolitik (gruppen er associeret til G20-nationerne). Thodey siger, at den australske regering støtter AIIB – som han selv også gør – og arbejder på spørgsmålene, med henblik på at tilslutte sig. Den australske finansminister Joe Hockey vil mødes med den kinesiske finansminister Lou Jiwei på G20-mødet i denne weekend for at diskutere medlemskab af AIIB. Hockey, den nuværende formand for G20-finansministrene, har anført kampagnen for, at G20-topmødet i Brisbane til november skal vedtage en bred bail-in-politik. Med hensyn til AIIB citeres Hockey for at have sagt, at Australiens største bekymring er, at banken skal være åben for mange nationer, og» ikke være en lukket forretning« for Kina.

To førende akademiske økonomer ved Australiens Nationale Universitet (ANU) har lederartikler den 21. september, hvor de opfordrer Australien til at gribe AIIB-chancen. Den ene er prof. Peter Drysdale, som også skriver i *Australian Financial Review*. Den anden er Andrew Elek, som har en lang historie sammen med Det asiatiske Stillehavsområdes økonomiske samarbejdsforum (APEC), og som skriver i *East Asia Forum* med titlen »Vi hilser Kinas Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank velkommen.«

Elek siger, at AIIB grundlæggende set vil være verdens førende blandt infrastrukturbanker, fordi Verdensbanken (-50 %) og Den asiatiske Udviklingsbank (-40 %) drastisk har indskrænket

deres allerede lave niveauer for investering i infrastruktur, siden krakket i 2007-2008. Med hensyn til private udlån til infrastruktur, siger Elek, at disse på verdensplan er faldet med to tredjedele i forhold til før krakket. Han hævder, at Kina lige fra de første diskussioner om AIIB i oktober 2013 har gjort det klart, at andre nationer er velkomne. »En bred deltagelse vil sikre, at AIIB hurtigt kan udvide sine udlån til finansiering af hårdt tiltrængte infrastrukturprojekter, alt imens det vil sikre projektforberedelse og -udøvelse af en høj kvalitet ... USA kunne have set den nye bank som en mulighed for at udfylde de gabende huller inden for infrastruktur ... I stedet lyder tilbagemeldingerne fra alle områderne på, at USA afskrækker andre fra at deltage i AIIB.«

EIR har også fået kendskab til, at præsident Obama og repræsentanter fra Det hvide Hus, ved Obamas nylige og forglemmelige »Afrika-topmøde« i Washington, udøvede pres på afrikanske ledere over hele linjen for at ophøre med at »arbejde sammen med Kina«.

UNESCO: »BRIKS' investering i uddannelse vil forandre verden«

22. september 2014 – Den leder, som er udpeget som chef for det nye »BRIKS Universitet«, som blev planlagt på topmødet i Fortaleza, Brasilien, Vladimir Filipov fra det russiske Folkets Venskabsuniversitet, kom i august måned i et interview med Russkiy Mir Foundation med en skæv kommentar: »Kurser i IT, energi og rumteknologier« vil være de mest efterspurgte i netværket af BRIKS-universiteterne. »Og jeg mener, at Kina,

Indien og Brasilien vil bidrage med en større interesse i de naturvidenskabelige fag – biologi, molekylærbiologi, kemi ... De discipliner, som er populære i CIS (Fællesskabet af Uafhængige Stater), såsom økonomi og jura, vil næppe være populære i BRIKS-nationernes uddannelsesnetværk.«

Ud fra den russiske, stærkt videnskabelige universitetsstruktur, talte Filopov om en hastig vækst, og skift, inden for BRIKS-nationernes uddannelser, som entusiastisk blev støttet den 22. september af generaldirektøren for FN's Organisation for Uddannelse, Videnskab og Kultur (UNESCO), Irina Bokova. Bokova skrev i dagens *South China Morning Post*, at »BRIKS' investering i uddannelse vil forandre verden.« Og samtidig publicerede UNESCO en ny rapport om uddannelse i BRIKS-landene, som understøtter Bokovas udtalelser.

Idet hun bemærkede dannelsen i Fortaleza af BRIKS-banken og valutareservefonden, siger Bokova, »Mindre synlig, men strategisk afgørende for deres fremtid, var deres beslutning om at arbejde sammen for at accelerere udviklingen af deres uddannelsessystemer. Hvert af de fem lande ... har gjort fænomenale fremskridt inden for dette område i de seneste år. Ved at kombinere den know-how inden for uddannelse, som de har akkumuleret, og deres kapacitet for fornyelse, kunne de fundamentalt forandre, hvordan uddannelse ser ud på globalt plan.«

UNESCO's rapport siger, at alle fem BRIKS-nationer »nu kan tilmelde alle børn til folkeskolen«, med næsten total ligelig fordeling mellem kønnene. »Disse mål ville være blevet anset for umulige at opnå for et årti siden.« Næsten halvdelen af verdens vækst i tilmelding til højere uddannelser i 2012 og 2013 var i Kina og Indien alene. Henvend 40 % af væksten i tilmelding til folkeskolen var i Kina, Indien og Brasilien. Og Bokova bemærker, at især i Kina har adgang til folkeskole for alle rodfæstet sig, til trods for mange millioner fattige menneskers hyppige flytninger, som søger bedre arbejde og

økonomiske muligheder.

»Resten af verden bør rette sig op og bemærke dette«, konkluderer Bokova.

Helga Zepp-LaRouches tale på konferencen

»Ét bælte, én vej« i Beijing, den 5. september 2014

Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Den Nye Silkevej, som den blev præsenteret af Xi Jinping for et år siden, og som den har udviklet et momentum gennem BRIKS-topmødet i juli måned i Brasilien, efterfulgt af topmødet mellem BRIKS og statsoverhovederne fra de sydamerikanske lande den næste dag, har allerede forandret verden. Som et resultat af denne Nye Silkevejs-dynamik er der indgået aftaler om flere store projekter i hele verden, for eksempel den anden

Panamakanal igennem Nicaragua, en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru, og flere aftaler om samarbejde om atomkraft mellem forskellige nationer.

Der er en pludselig eksplosion af optimisme, hvor lande vover at hævde deres suverænitet og begynde at virkeliggøre projekter, som har ligget på hylden i årtier, men som har været modvirket som følge af de betingelser, som de internationale finansinstitutioner har stillet. Denne eksplosion kommer selv fra lande, som endnu ikke formelt er en del af BRIKS eller Silkevejen, som f.eks. Egypten, som har indledt et spektakulært program med national, økonomisk opbygning, eller Argentina, som modigt har modstået et forsøg på angreb fra gribbefondenes side.

Der er en ny, kulturelt set totalt optimistisk opfattelse af egen identitet hos en større del af menneskeheden, baseret på idéen om menneskeheden som den eneste kendte, kreative art, en art, som kan tænke og gøre ting, den aldrig før har gjort. Der er også begyndelsen til en ny finansiel arkitektur, såsom den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye Udviklingsbank, samt tilhørende valutareservefonde for at forsvare lande imod spekulative angreb. Kinesiske eksperter understreger, at disse nye banker ikke skal erstatte IMF, Verdensbanken eller den Asiatiske Udviklingsbank, men at de er et supplement til disse.

Hvis perspektivet om Den nye Silkevej skal lykkes, må flere udfordringer og lektioner fra de seneste 23 år behandles. Da Sovjetunionen gik i opløsning i 1991, og Jerntæppet mellem Øst og Vest faldt, foreslog Schiller Instituttet Den eurasiske Landbro som idéen om at forbinde Europas befolknings- og industricentre med Asiens gennem udviklingskorridorer, programmet for Den eurasiske Landbro/Den nye Silkevej. Vi foreslog dette program, som faktisk var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, til flere regeringer i Eurasien. Men ulykkeligvis besluttede USA's og Storbritanniens regering at gå ind for udvidelsen af NATO, som kulminerer i

den aktuelle krise med Rusland over Ukraine.

Men så, i 1996, arrangerede den kinesiske regering en meget stor konference i Beijing med titlen, »Den eurasiske Landbro og udviklingen af områderne langs med Den eurasiske Landbro«, med deltagelse af 34 lande, og jeg var en af talerne ved denne konference. Kina erklærede på dette tidspunkt Den eurasiske Landbro som sit strategiske, langfristede perspektiv frem til år 2010, men i stedet for at gå frem ad denne vej, kom forskellige kriser i vejen: Der var Asien-krisen i 1997, for en stor dels vedkommende resultatet af spekulative angreb fra folk som George Soros, og som forårsagede flere asiatiske valutaers sammenbrud. Som en konsekvens var der den russiske GK0-statsbankerot (GK0: russiske kortfristede statsobligationer), såvel som også krisen med LTCM, Long Term Capital Management, i 1998, som midlertidigt blokerede for Silkevejspolitikken.

I 2007 begyndte den globale finanskris for alvor med nedsmeltningen af det amerikanske, sekundære ejendomsmarked, og dernæst sammenbruddet af Lehman Brothers og AIG i september 2008. Nu er den transatlantiske finanssektor håbløst bankerot og står over for en ny nedsmeltning, som er meget værre end den i 2008. Kendsgerningen er, at for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er håbløst bankerot. Som topinsidere privat hævder, så er elefanten i værelset den moralske fare; regeringens bail-out (redningspakker) transformererede simpelt hen privat spillegæld til offentlig statsgæld og opmuntrede til dårlig opførsel fra bankernes side og gjorde således alt, for at gøre en fremtidig krise mere sandsynlig og mere alvorlig.

Dette førte til en markant opgivelse af sund og fornuftig bankpraksis. Tidligere ville centralbanker ikke have stillet penge til rådighed for bailouts. Hvis banker ikke kunne inddrive deres lån, måtte de afskrive dem. Nu er skellet mellem forventede og uventede tab forsvundet, banker holder fast i deres dårlige lån, og, hvad værre er, de fortsætter med

at handle med dem! Man bekymrer sig ikke om de fremtidige konsekvenser af denne praksis, undtagen forventningen om, at indkomsterne fra handelen fortsat vil vokse.

Under normale omstændigheder ville man sælge dårlige papirer til et reduceret beløb, eller, hvis de bevares i regnskabet, ville de blive regnet for et passiv for banken. Alt dette blev tilsløret af de såkaldte instrumenter fra værktøjskassen, som førte til massive bailouts og kvantitative lempelser fra Federal Reserve, og nu selv Den europæiske Centralbank (ECB), som sænkede deres rentesats, til den i dag er næsten nul, for at gøre det samme. Og som et resultat heraf er boblen vokset, og for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er vokset med 40 %, og de har flere tvivlsomme aktiver i deres portefølje, eksponeringsrisikoen vokser, og de foregiver alle sammen ikke at se det.

Ekspertter i institutionerne, som vicepræsidenten for det amerikanske FDIC (Statens Indskudsgarantifond), Thomas Hoenig, har advaret om, at hvis én af for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne går ned, krakker hele systemet. De udestående derivatkontrakter beløber sig på nuværende tidspunkt til 2 billiarder dollars: Dette beløb kan aldrig blive betalt.

Den eneste måde, hvorpå man kan håndtere dette problem, er på nøjagtig samme måde, som Franklin D. Roosevelt gjorde det i 1933 som svar på den daværende finanskrise: Glass/Steagall-bankopdelingsloven. I den amerikanske Kongres og i Senatet har man fremstillet lovforslag, som i øjeblikket støttes af flere end 80 kongresmedlemmer og 11 senatorer, samt flere end 200 nationale organisationer, og som vil genindføre Glass/Steagall-loven. Min mand, hr. LaRouche, som er den eneste økonom, der har forudsagt denne krise ved hvert eneste relevante skæringspunkt, foreslog fire love, som tilsammen kunne ændre situationen.

For det første må Glass/Steagall-loven, adskillelsen af kommercielle banker og investeringsbanker, omgående

genindføres.

For det andet må man vende tilbage til Det amerikanske, økonomiske System, som etableredes af den første finansminister, Alexander Hamilton, som skabte en Nationalbank, hvor den eneste ret til at skabe kredit ligger hos den suveræne regering, og ikke hos private banker.

For det tredje skabelsen af et kreditsystem, hvis kredit udelukkende kun genereres til realøkonomiens fremtidige produktion, men denne realøkonomi må baseres på videnskabelige principper om fysisk økonomi, og ikke til noget andet formål. Og dette må ske i hvert eneste land: Ethvert land må have en Nationalbank, der har suveræniteten til at skabe kredit, og som skal finansiere den Nye Silkevejs projekter, og til dette formål må vi have langfristede kreditaftaler blandt de lande, som deltager i den Nye Silkevej, over 20, 30, 40 og 50 år.

Og for det fjerde må der introduceres en videnskabelig drivkraft i økonomien, som fører til højere energigennemstrømningstætheder i produktionsprocessen. I dag vil det sige, at der må være et forceret program for virkeliggørelsen af termionuklear fusionskraft som det næste, absolut nødvendige, højere niveau af energigennemstrømningstæthed.

Det er derfor, at den kinesiske månemission Chang'e-3, Chang'e-4 og Chang'e-5 er af absolut afgørende betydning for menneskehedens fremtidige eksistens; hvorfor gennembruddet med Yutu-robotten, som førte til landingen på Månen sidste december med den hensigt at minere helium-3 på Månen til brug for en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden er absolut afgørende for at finde en løsning på den aktuelle krise. For termionuklear fusionskraft, baseret på helium-3, vil ikke alene give menneskeheden energisikkerhed i millioner af år, men Månens helium-3 som basis for brændstof betyder også råmaterialesikkerhed. Fusionsfakkel-teknologien vil forvandle affald til alle slags nye råmaterialer gennem isotop-

udskillelse, men også anvendelsen af helium-3 repræsenterer en ny, videnskabelig revolution, eftersom produktet fra fusionsreaktionen ikke er en neutron, som er meget skadelig for reaktormaterialet, men en proton, hvilket betyder, at det kan kontrolleres og styres ved at bruge magnetiske felter, og på denne måde kan det bruges til direkte energikonvertering, som er 70 % effektivt.

Dette vil skabe en fuldstændig ny, økonomisk platform på Jorden, og for propulsiv fremdrift i rummet, som vil muliggøre en konstant acceleration på 1 g og muliggøre rumrejser til Mars og andre himmellegemer. Beherskelsen af fusionskraft baseret på helium-3 vil muliggøre forsvar af planeten imod asteroider, meteoritter, kometer, håndtere Solstorme og lignende ting.

Hvad har alt dette med den Nye Silkevej at gøre? Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Fra LaRouche-bevægelsen 19. september 2014: Det britiske monarkis mareridt bliver til virkelighed

De solide skridt hen imod et nyt, og dybere, partnerskab omkring økonomiske og strategiske spørgsmål, som den kinesiske præsident Xi og den indiske premierminister Modi tog i New Delhi den 17. og 18. september, indvarsler ikke blot en lysere fremtid for menneskeheden, men er virkelig også virkeliggørelsen af det britiske monarkis værste mareridt. Her har vi verdens to mest folkerige nationer, som unddrager sig de årtier lange, geopolitiske fælder, som i bogstavelig forstand er lagt af Imperiet, og som er fast besluttede på at skabe en Ny økonomisk Verdensorden, som vil være til gavn for hele menneskeheden.

Både Kina og Indien har, naturligvis, været ofre for nogle af de værste rædsler, som er blevet bragt til torvs af Imperiets overlagte hungersnød og Opiumskrigen, inklusive. I nyere historisk tid har begge lande været udset som mål for det britiske monarkis grønne, fascistiske bevægelse, både som følge af befolkningens størrelse og landenes forpligtelse over for industrialisering. Faktisk talte Prins Philips WWF-agenter åbenlyst om, at en løsning på problemet med »overbefolkning« kunne opnås gennem krige, selv atomkrig, mellem Indien og Pakistan – hvilket helt klart ville spille over til Kina.

Men i dag, støttet af en alliance med et suverænt Rusland og flere andre nationer, og med en skarp bevidsthed om det vestlige, monetaristiske systems bankerot, vender Kina og Rusland ryggen til disse folkemordere med henblik på at bygge

grundlaget for varig fred og sikkerhed gennem højteknologisk udvikling. De anfører en stadig bredere bevægelse for at etablere et nyt, retfærdigt system, som det kan ses i Kinas initiativer over for ASEAN, og Ruslands tilbud om atomkraftværker til afsaltning af havvand, for blot at nævne to nylige udviklinger.

Begivenheder i Washington, D.C., i går, står i stærk kontrast til begivenhederne i New Delhi. På en dag var der to fascistiske præsidenter i den amerikanske hovedstad – den ukrainske præsident Petro Poroshenko og Barack Obama, som begge har uskyldiges blod på deres hænder. Til stor skam for nationen blev Poroshenko feteret i en fælles Kongressamling. Senere mødtes han privat med Obama i 90 minutter. Disse præsidenter holder sig til Det britiske Imperiums dagsorden – og hvis de får lov til at have held med det, kan resultatet kun blive Tredje Verdenskrig, eller global affolkning gennem andre metoder.

I mellemtiden haster det amerikanske Senat hulter til bulter hen imod at vedtage lovgivning, som ikke alene yderligere vil ødelægge økonomien (mest igennem det, som den ikke vil gøre), men også tillade Obama at alliere sig med de saudiske ophavsmænd til 11. september og ISIS og forfølge en tydeligvis vanvittig taber-krig. Sådanne handlinger »bringer USA i miskredit«, lød Lyndon LaRouches kommentar, og det må afvendes.

Midlerne hertil er, at amerikanerne genvinder deres arv som de første til at trodse Det britiske Imperium – og sparke de Tory-forrædere ud, som adlyder Dronningens bud. Muligheden er der nu, mens den globale koalition er i bevægelse. Rens ud i Washington ved at fjerne Obama. Det vil fuldstændiggøre opgaven med at gøre det britiske monarkis værste mareridt til virkelighed.

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske premierminister Narendra Modi i New Delhi, september 2014

Nyhedsorientering september 2014:

Helga Zepp-LaRouche "Den Nye Silkevejsdame" i Kina

Denne nyhedsorientering fokuserer på det succesrige besøg Helga-Zepp-LaRouche, der er gift med Lyndon LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og leder af det tyske parti BÜSo, havde til Kina de første to uger af september. Hun fik mulighed for på konferencer, ved møder, i TV og i radio, at give LaRouche-bevægelsens input til, hvilken videre vej Kina skal vandre i sin strategi for at bygge en Ny Silkevej og fremme BRIKS' globale udviklingsdagsorden. Samtidig fortsætter BRIKS' arbejde med at bære frugt i form af et dramatisk skifte i Egypten til bygningen af en ny Suez-kanal med egne midler og en national udviklingsstrategi. Den kinesiske præsident Xi Jinpings historiske tredages besøg i Indien fik etableret en tæt alliance mellem verdens to mest folkerige nationer.

Download (PDF, Unknown)

Præsident Xi kommer med en indtrængende opfordring til et asiatisk århundrede med fremgang og fornyelse

17. september 2014 – Forud for sin ankomst til et tredages besøg (17.-19. sept.) i Indien, kom Kinas præsident Xi Jinping, i en artikel i den indiske avis »The Hindu« den 17. sept., med en indtrængende opfordring til, at Kina og Indien går sammen om at bygge det, han kaldte et asiatisk århundrede med fremgang og fornyelse.

»Jeg er sikker på, at så længe, Kina og Indien arbejder sammen, vil det asiatiske århundrede med fremgang og fornyelse meget snart opstå«, skrev Xi. »Vore bilaterale relationer er nået dertil, hvor de befinder sig i dag, som et resultat af de følgende bestræbelser: vi har intensiveret den gensidige tillid ved at styrke den strategiske dialog og den politiske tillid; vi har tilført hinanden flere fordele ved at udvide områderne for samarbejde og gøre kagen med fælles interesser større«,

skrev Xi.

Ved sin ankomst til Ahmedabad, hovedstaden i den indiske premierminister Narendra Modis hjemstat Gujarat, hvor Modi havde en succesrig, 13 år lang tårn som øverste minister, besøgte Xi Mahatma Gandhis Sabarmati Ashram og deltog senere i en privat middag med Modi som vært i Riverfront Park ved Sabarmati-floden.

»Vi må i fællesskab udvikle den økonomiske korridor BCIM

(Bangladesh-Kina-Indien-Myanmar), drøfte de ny initiativer med Det økonomiske Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej og tage føringen i den asiatiske økonomis varige vækst«,

sagde Xi. Ved sin ankomst underskrev Xi og Modi tre aftalememoranda. Et af disse aftalememoranda er mellem Kinas Udviklingsbank (CDB) og Gujarat-regeringens Industriudviklingskontor og relaterer til udviklingen af to industriparke, den ene i Gujarat-staten og den anden i nabostaten Maharashtra. En anden aftale blev underskrevet mellem Kinas Guangdong-provins og Gujarat-regeringen. Og det tredje aftalememorandum var mellem byerne Guangzhou (Canton) og Ahmedabad om kulturel udveksling.

Præsident Xi tog af sted til New Delhi om aftenen den 17. sept. I New Delhi vil de bredere aspekter af de fremtidige kinesisk-indiske relationer blive drøftet under Xis officielle møde med Modi, og senere med den indiske præsident Pranab Mukherjee. Ifølge tilgængelige rapporter er Kina interesseret i at forpligte sig til at investere omkring 100 mia. dollars i Indien. De fleste af disse investeringer vil blive inden for modernisering af de indiske jernbaner, udviklingen af industriparke, omlægning af Indiens overskudsvand fra landets nordlige floder til de sydlige floder på halvøen, og udviklingen af havne for at fremme deltagelse i Den maritime Silkevej, fokus for præsident Xi under hans nylige besøg i Maldiverne, Sri Lanka og Indien.

Foto: Fra Xis besøg i Ahmedabad, Indien. Xi og Modi.

Fra LaRouche-bevægelsen 18. september 2014: Obama er den største trussel mod verdensfreden

17. september 2014 – Den præsident for USA, vi har, er i virkeligheden USA's fjende. Men på den anden side har vi BRIKS-nationerne. Kina er en magt. Indien er en betydelig magt. Disse nationer er rede til at skabe en international aftale om en ny form for tilstand. Vi har set det blodige rod i Europa. Jo flere nationer, man kan bringe sammen om et samarbejde på dette nye grundlag, desto hurtigere kan vi få fred.

Det, vi behøver, er simpelt hen, at folk kommer offentligt ud og erklærer, hvad der er vores mål, og dernæst organiserer folk omkring disse mål. Målene er ikke vanskelige at definere; detaljerne er vanskelige at udarbejde.

Men først vil vi have Obama smidt ud, før han kan dræbe flere mennesker. Obama er en gennemført ond person, og jo før, han bliver smidt ud af embedet, desto bedre for os.

Hvad vil BRIKS? Hvad vil Indien? Hvad vil Kina? Kina og Indien har den samme opfattelse. Det, vi behøver, er en stemme udbredt til de forskellige dele af verden, som siger, »Dette er løsningen. Lad os arbejde på den.«

Vi må gøre noget for at skabe løsningen: smid Obama ud af embedet. Hvis vi ikke smider Obama ud, får vi Tredje Verdenskrig.

Kina er blevet en stor magt. Indien er blevet en stor magt. BRIKS og de sydamerikanske nationer, alle disse og endnu flere, ved, at man må skabe en ny betydning af stor magt. Ikke magten hos en stor kæmpe, som vil dominere tingene, men den magt, der ligger i samarbejde: fælles formål, fælles mål. Produktion. Fødevarerproduktion. Udarbejdelse af uddannelse. Denne form for aktiviteter. Det kan man gøre. Og derfor må man kæmpe for denne form for aftaler. Vi må kæmpe for den form for aftaler, som vi behøver for at få arbejdet gjort.

Vi har ikke brug for et system med evindelige krige. Det, vi har brug for, er en progressiv udvikling af arbejdskraftens produktive evne til at øge det menneskelige intellekt, og hermed relateret, magt og dets praktiske anvendelse, og gøre en ende på dette sindssyge onde, som foregår i Mellemøsten, det folkemord, som finder sted i Mellemøsten.

Fyr Obama – hvis han blev smidt ud af Det hvide Hus, ville vi få verdensfred inden for kort tid. Obama er den største trussel mod freden netop nu.

Ny verdensorden eller Tredje

Verdenskrig

– Xi Jinping besøger Indien

Den kinesiske præsident Xi begynder sit besøg i Sydasiens, mens Indien styrker sine bånd til Vietnam

16. september 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping, som ankom til Colombo, Sri Lanka, i dag, mødtes med den srilankanske præsident Mahinda Rajapakse med det formål at søge at styrke båndene med den strategisk placerede nation i Det indiske Ocean. Det forventes, at Xi under sit besøg vil indlede byggearbejdet på en Beijing-finansieret havneby til Colombo til en værdi af 1,4 mia. dollars og lancere Sri Lankas største kraftværk, et kinesisk finansieret, 900MW kulfyret kraftværk. Det 900MW Norochcholai-kraftværk, beliggende på vestkysten, er et kompleks bestående af tre 300MW kraftværker, af hvilke to allerede er i drift. Det forventes, at Xi vil præsidere over udbuddet af det tredje kraftværk.

Den 17. september vil Xi være i Indien. Med sine planer om at udvide de kinesisk-indiske, økonomiske relationer, medbringer Xi en delegation på 135 administrerende direktører. Med forventninger, som er tårnhøje, fortalte en indisk regeringseksponent i Ministeriet for Udenlandske Anliggender til New Delhi-avisen Financial Express, at Beijing har besluttet at opskalere investeringer i Indien, som generelt anses for at være den sikreste destination for investeringer. »Kina overvejer at investere i Indiens ambitiøse plan om at bygge højhastigheds-jernbaner, inklusive højhastigheds-passagertog ('lyntog'). Indien har allerede inviteret Kina til at modernisere jernbanestationer«, sagde embedsmanden.

I mellemtiden sagde den indiske premierminister Narendra Modi til kinesiske medier i en udveksling den 15. september, »aritmetikken og kemien i vore relationer overbeviser mig om, at sammen kan vi skrive historie. Når Indien og Kina styrker

relationerne, kommer næsten 35 % af verdens befolkning nærmere hinanden, og deres liv undergår en kvalitativ forandring. Regnestykket siger, at når Indien og Kina vinder, så vinder en betydelig procent af verdens befolkning.« Han understregede, »Men vore relationer går videre end til blot og bar regning.« Senere tweetede Modi: »Hvis jeg skal beskrive det potentiale, som ligger i de indisk-kinesiske bånd, ville jeg sige INCH (Indien & Kina) henimod MILES (Millennium for Exceptionel Synergi)!«

Indien er også begyndt se på Sydøstasien for investeringer. Indien har åbnet en kreditlinje på 100 millioner dollars for Vietnam til forsvarshandler. Under den indiske præsident Pranab Mukherjees igangværende besøg i Vietnam, sagde de to lande i en fælles udtalelse, at kreditlinjen ville åbne nye muligheder for forsvarssamarbejde, og at man var i færd med at færdiggøre detaljerne i Vietnams køb. »Lederne enedes om, at samarbejde inden for forsvar og sikkerhed var en vigtig grundpille i det strategiske partnerskab mellem de to lande«, lød den fælles erklæring, som blev udstedt i Hanoi. De to sider enedes ligeledes om at »konsolidere« energisamarbejdet i kølvandet på en aftale fra 2013, i hvilken PetroVietnam bød på Indiens ONGC-olie- og gasfelter til udforskning og produktion.

Indien og Vietnam har intensiveret militærsamarbejdet i løbet af det seneste årti, og, under den nye regering, går Indien frem med en ny strategi for at etablere sig som våbeneksportør, idet de bruger eksportkreditter til at opnå salg til udlandet. Pengene kan hjælpe langsommelige drøftelser om at sælge fælles russisk-indisk producerede Brahmos supersoniske krydsermissiler til Hanoi.

Foto: Xi Jinping i Sri Lanka

Fra LaRouche-bevægelsen 17. september 2014: Tiden er inde til at fjerne Obama fra embedet

Så længe, Obama forbliver i embedet, er USA låst fast i et dødt imperiesystem, som kun har en mulighed tilbage: at fremprovokere en verdenskrig. Med en Obama, som er sikkert fjernet fra embedet, enten gennem en rigsretssag eller en tvungen tilbagetræden, kan USA reorganisere sig omkring et nyt præsidentskab – med Bill Clinton som en ledende skikkelse – og gå sammen med Kina, Rusland og Indien, og andre allierede nationer, for at smede et globalt system, med John Quincy Adams' fællesskab bygget på principper blandt fuldstændig suveræne nationalstater som forbillede.

Faren for krig, som nu kommer fra det desperate Britiske Imperiums kræfter, er blevet fuldt ud erkendt både i Kina og Rusland. The Global Times, en førende kinesisk statsavis, publicerede en kronik med den ildevarslende titel, »Muligheden af en Tredje Verdenskrig eksisterer; Kina må være forberedt.«

Kinas præsident Xi Jinping er på rundrejse til den Maritime Silkevej på vej til Indien, hvor han vil ankomme onsdag til tre dages afgørende møder med premierminister Modi. Idet han

indfangede, i hvilken størrelsesorden, det kinesisk-indiske partnerskab befinder sig, talte Modi til en gruppe kinesiske journalister i New Delhi tirsdag og udsendte dernæst en kommentar via twitter: »Hvis jeg skal beskrive det potentiale, som ligger i de indisk-kinesiske bånd, ville jeg sige INCH (Indien & Kina) henimod MILES (Millennium for Exceptionel Synergi)!

»Aritmetikken og kemien i vore relationer overbeviser mig om, at sammen kan vi skrive historie.« Han sagde til kinesiske reportere: »Når Indien og Kina styrker deres relationer, kommer næsten 35 % af verdens befolkning tættere sammen, og deres liv gennemgår kvalitative forandringer. Regnestykket er, at når Indien og Kina vinder, så vinder en betydelig procent af verdens befolkning. Vores forbindelse går ud over almindelig regning.«

Mens Modi forberedte sig til at være vært for Xi Jinping, var Indiens præsident, Pranab Mukherjee, i Vietnam, hvor han lovpriste den nye, indiske premierminister for at skabe en favorabel atmosfære for Indien i hele verden.

For eksempel bemærkede Lyndon LaRouche i tirsdags, at man ikke kan overvurdere betydningen af disse udviklinger, som er i gang mellem Indien, Kina, Rusland og de andre BRIKS-lande i verden, som allierer sig med det nye system. Det er ud fra dette synspunkt, at det burde være mest åbenlyst, hvorfor præsident Obama må fjernes fra embedet omgående.

Så længe, Obama forbliver i embedet, er USA låst fast i et dødt imperiesystem, som kun har en mulighed tilbage: at fremprovokere en verdenskrig. Med en Obama, som er sikkert fjernet fra embedet, enten gennem en rigsretssag eller en tvungen tilbagetræden, kan USA reorganisere sig omkring et nyt præsidentskab – med Bill Clinton som en ledende skikkelse – og gå sammen med Kina, Rusland og Indien, og andre allierede nationer, for at smede et globalt system, med John Quincy Adams' fællesskab bygget på principper blandt fuldstændig

suveræne nationalstater som forbillede.

Faren for krig, som nu kommer fra det desperate Britiske Imperiums kræfter, er blevet fuldt ud erkendt både i Kina og Rusland. The Global Times, en førende kinesisk statsavis, publicerede en kronik med den ildevarslenende titel, »Muligheden af en Tredje Verdenskrig eksisterer; Kina må være forberedt.«

I den samme tone kom formanden for den russiske Statsduma med bemærkninger ved åbningen af efterårets parlamentssamling, hvor han advarede om, at NATO's bevæbning af den ukrainske regering er et klart tegn på en bevægelse henimod krig.

I mellemtiden var NATO-øverstkommanderende general Breedlove i Washington i denne uge, hvor han optrappede truslerne mod Rusland og anklagede Moskva for at føre »hybridkrig« i hvert eneste land, der har en russisk minoritet, og han krævede, at NATO vedtog nye artikel 5-(kollektiv sikkerheds-)forholdsregler for direkte at imødegå Rusland. NATO fortsætter med en række provokerende manøvrer langs med de russiske grænser, inklusive i det vestlige Ukraine og i Letland, alt imens amerikanske hærenheder er begyndt at ankomme til Estland.

Hele denne desperation, bluff og krigsbuldren vil øjeblikkeligt blive fjernet med afsættelsen af Obama. I det mindste nogle amerikanske senatorer, var dybt skeptiske mht. Obamas såkaldte krigsplan imod Islamisk Stat. De anføres af senator Manchin fra Vest Virginia, som stolt sagde til CNN, at han ville stemme »nej« til finansieringen af træning og bevæbning af de syriske oprørere – i Saudi Arabien. Der er et seriøst momentum for at frigive de 28 sider (af den særlige Kongresundersøgelse af 11. september-angrebene, som præsidenten har hemmeligstemplet, -red.). Alt dette må indstilles efter den ene ting, som betyder noget:

Få Obama smidt ud af embedet nu!

Tema-artikel: BRIKS-TOPMØDET: Halvdelen af menneskeheden lancerer en Ny økonomisk Verdensorden

af Dennis Small

Executive Intelligence Review, 1. august 2014 – I midten af juli måned, mens planeten var ved at blive slået til vrag af de voksende krigsrædsler i det østlige Ukraine, Irak og Gaza, og som følge af en økonomisk depression, forårsaget af det transatlantiske finanssystems dødskrammer, samledes statsoverhoveder, repræsenterende halvdelen af menneskeheden, i Brasilien, hvor de tog de første skridt henimod skabelsen af en Ny økonomisk Verdensorden.

Lederne af BRIKS-nationerne (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) mødtes den 16. juli i Fortaleza til det 6. BRIKS-topmøde, og dagen efter fik de tilslutning fra statslederne fra Sydamerika i hovedstaden Brasilia. BRIKS tæller 43 % af verdens befolkning og omfatter 27 % af planetens landområder; når man tilføjer Latinamerika, repræsenterer de i forening 48 % af den menneskelige art og en tredjedel af Jordens landområde.

Under topmødet og de talrige bilaterale og multilaterale møder

i tilknytning hertil, vedtog denne halvdel af menneskeheden et projekt, baseret på forudsætningen om at afvise det nugældende kasino-finanssystem og erstatte det med et system, som tilvejebringer kredit til højteknologiske udviklingsprojekter; uddannelse og træning af ungdommen til at imødegå udfordringer; den fulde respekt for national suverænitet, idet den imperialistiske politik med regimeskifte og krig bandlyses; og en eksplicit promovering af det almene vel nationerne imellem – det Westfalske princip.

»Historien lærer os, at jungleloven ikke er vejen frem for menneskelig sameksistens«

udtalte den kinesiske præsident Xi Jinping den 16. juli.

»Enhver nation bør overholde princippet om lighed, indbyrdes tillid, at lære af hinanden, samarbejde og stræben efter fælles fordele ... for at bygge en harmonisk verden, opretholdelse af fred og fælles fremgang.«

Disse udviklinger behagede ikke den britiske Dronning, der ser dem som en eksistentiel trussel mod Imperiet. De glædede derimod Lyndon LaRouche – af netop samme grund. I 40 år har den hæderkronede, amerikanske statsmand udtænkt, og mobiliseret internationalt til fordel for, programmer for globale, finansielle reformer og store udviklingsprojekter, – den seneste af disse er hans »Fire Nye Love til at redde USA. Nu!« – som netop er af den art, som BRIKS nu har sat på dagsordenen.

»BRIKS og dets allierede er i færd med at opbygge et verdenssystem, baseret på virkelig værdi, ikke falsk papirværdi«,

udtalte LaRouche den 18. juli.

»De bestemmer, hvad virkelig værdi, som er omkostningerne af arbejdskraftens produktive evner, er, og de indfører det, i en situation under forandring.«

Det underliggende problem, som vi må håndtere i dag, forklarede LaRouche, er »den asymmetriske værdi i verden«, som kommer af to forskellige systemer, der opererer med forskellig logik og forskellig målestok: De er totalt uforenelige.

Det første system er det transatlantiske system.

»Disse svinepelse«, udtalte LaRouche, »der ejer papirstykker, som de siger, er billiarder værd, og som de er parat til at dræbe for«,

som sagen med Argentinas kamp imod gribbefundene, såvel som også afgørelsen til gribbenes fordel, truffet af Aristoteles-idioten, der også kendes som dommer Antonin Scalia fra den amerikanske Højesteret, viser. Det, som disse folk ejer, disse papirstykker, tilføjede LaRouche, er absolut værdiløse.

»Det er som at tage klude op af en spand og prøve at sælge dem«;

eller værre endnu, det er egentlig blot tilsagnet om fremtidig levering af derivater over disse klude, som de siger, har værdi.

Dette er fortidens døde hånd, der prøver at afholde menneskeheden fra at skabe en fremtid for sig selv.

På den anden side har vi et fremspirende system, uforenligt med det første, som opbygger et marked, baseret på virkelig værdi. Og virkelig værdi, uddybede LaRouche, kommer af, og måles på, udviklingen af arbejdskraftens produktive evner – dvs. gennem indførelsen af videnskabeligt skabte, nye teknologier, og implementering af produktive processer, som øger energigennemstrømningstætheden i den fysiske økonomi og således øger arbejdskraftens produktive evner umådeligt. Dette nye system vil skabe en proces, hvorved forøgelsen af energigennemstrømningstætheden i sig selv forøges med accelererende hastighed.

Dette, at teknologisk fremskridt og videnskabelig fremgang kommer til at spille en rolle, præciserede LaRouche, er enestående for den menneskelige art. En sådan kreativitet er faktisk kilden til værdien i en økonomi, og det er på denne måde, at vore handlinger, som skaber fremtiden, definerer den nuværende værdi. Det er det centrale koncept for det Amerikanske System for Politisk Økonomi, på hvilket De forenede Stater blev grundlagt.

Det afgørende, strategiske spørgsmål i dag, konkluderede LaRouche, er, om De forenede Stater vil slutte sig til den fremspirende Nye økonomiske Verdensorden, eller om USA fortsat vil være en siamesisk tvilling til Det britiske Imperium – som det er under præsident Barack Obama, der er forfalden til at stilles for en rigsret – og nedkalde ødelæggelse over sig selv og resten af verden. Europa er stillet over for det samme, eksistentielle spørgsmål.

Opbygning af en fremtid baseret på atomkraft

BRIKS-topmødet udstedte Fortaleza-deklarationen med 72 punkter (se nedenfor), som annoncerede dannelsen af en Ny Udviklingsbank (New Development Bank, NDB), med en startkapital på 50 mia. dollars til finansiering af infrastrukturprojekter i BRIKS-landene og andre lande, såvel som en Nødreservevalutafond (Kontingent Reserve Arrangement, CRA) med 100 mia. dollars, der skal hjælpe nationer med at håndtere kapitalflugt og andre former for finansiel krigsførelse.

De fleste internationale kommentatorer har været optaget af endeløse forvrængninger, hvor de har dissekeret sætninger fra Fortaleza-deklarationen og taler fra topmødet i forsøget på at fastslå, hvorvidt det er meningen, at disse nye BRIKS-institutioner blot skal være et komplement til Det britiske Imperiums Internationale Valutafond og andre institutioner,

eller de skal erstatte dem gennem en ny, finansiel arkitektur. Men svaret på det spørgsmål ligger ikke i en analyse af skrevne eller talte ord, men i den hensigt, som ligger bag skabelsen af de nye institutioner, hvilket bedst reflekteres gennem to, fundamentale spørgsmål: fremtiden og ungdommen, samt kernekraft.

Den indiske premierminister Narendra Modi var særdeles veltalende i forbindelse med det første af disse spørgsmål, idet han på topmødets plenarforsamling understregede

»BRIKS' unikke status som en international institution. BRIKS bringer for første gang en gruppe af nationer sammen på grundlag af et 'fremtidigt potentiale', snarere end allerede eksisterende velstand eller fælles identitet. Selve ideen om BRIKS er således fremadskuende.«

Han tilskyndede BRIKS til gå videre end til »at være topmøde-centreret«, idet han foreslog, at BRIKS-landenes ungdom skulle gå foran mht. at udvide en mellemfolkelig kontakt mellem deres nationer. Han foreslog oprettelsen af et BRIKS-forum for Unge Videnskabsfolk, oprettelsen af BRIKS-sprogskoler for at »tilbyde sprogtræning i hvert af vore sprog«, samt at udforske den mulige skabelse af et BRIKS-universitet.

Modi konkluderede:

»Deres Excellencer, vi har her en lejlighed til at definere fremtiden – ikke alene for vore lande, men for verden som helhed ... jeg tager dette som et stort ansvar.«

Den russiske præsident Vladimir Putin anslog en lignende tone i sine kommentarer til pressen den 17. juli, hvor han evaluerede resultaterne af sin rejse:

»BRIKS-landene er alle unge stater, og fremtiden tilhører de unge.«

Med hensyn til spørgsmålet om kernekraft, så gennemtrængtes

topmødet og de relaterede, bilaterale møder, især mellem Ruslands Vladimir Putin og Argentinas Cristina Fernandez de Kirchner og Brasiliens Dilma Yousseff, af diskussioner om dette spørgsmål og indgåelse af talrige, konkrete aftaler. Dette til trods for, at selve Fortaleza-deklarationen – på mange måder et »konsensus-dokument«, typisk for sådanne internationale forsamlinger – ikke nævner spørgsmålet på anden vis, end at det forsvarer Irans ret til at udvikle fredelig atomkraft.

Det sande mål for værdi i en økonomi, har LaRouche understreget, er videnskabens og teknologiens indvirkning med hensyn til kontinuerligt at øge energigennemstrømningstætheden i de produktive processer. Skønt den nødvendige drivkraft for verdensøkonomien er udviklingen af termionuklear fusionsenergi, er den nuværende fastholdelse af nuklear fission blandt BRIKS-landene og dets allierede lande af største betydning, da det afspejler en forpligtelse til at hæve den generelle energigennemstrømningstæthed i økonomien.

Langt bedre end nogen monetær eller BNP-baseret målestok, er energigennemstrømningstæthed og andre fysiske, økonomiske parametre de bedste indikationer for den kurs, BRIKS-landene sætter.

Figur 2 viser kernekraft som procentdel af den totale produktion af elektricitet – hvilket er en indikator for den generelle energigennemstrømningstæthed – i en række BRIKS-landene (Rusland, Indien og Brasilien), i sammenligning med repræsentative, europæiske lande (Tyskland og Spanien), med fokus på både nuværende og projekterede niveauer. I tilfældet Tyskland, f.eks., har Det britiske Imperiums forbryderiske, grønne politik med afvikling af atomkraft allerede ført til et drastisk kollaps af kernekraft, fra 28 % af den totale elektricitet i 1990, til 15 % i dag.

Figur 2: Atomkraft som procentdel af totale mængde af produceret elektricitet, nuværende og projekterede

Angela Merkels tyske regering har vedtaget en politik om at reducere dette til 0 i år 2020! For Spanien ser det næsten lige så slemt ud.

Sammenlign dette med, hvad Rusland har gjort, nemlig at forøge sin andel af kernekraft fra 11 % i 1990 til 18 % i 2013, og med en politik om at hæve denne andel til omkring 27 % i 2030. Andre BRIKS-lande har et lavere forhold mellem kernekraft og total elektricitet i dag, men de har dristigt forpligtet sig til en fremtid med kernekraft. Brasilien, f.eks., planlægger at øge andelen af kernekraft fra 3 % til 15 % i 2030. Som præsident Rousseff erklærede lige inden topmødet startede:

»Vore lande er blandt de største i verden, og de kan ikke, i midten af det 21. århundrede, stille sig tilfreds med nogen som helst form for afhængighed. Nylige begivenheder demonstrerer, at det er afgørende for os at søge vores egen videnskabelige og teknologiske uafhængighed.«

Sydafrika har også netop annonceret, at det genoptager sit atomprogram med planer om at bygge seks nye atomkraftværker.

Det bør bemærkes, at Kina har det største program for bygning af kernekraftværker i verden i dag – en udmærkelse, som i 1970'erne gik til den af Roosevelt skabte Tennessee Valley Authority. Kendsgerningen er, at ud af de 66 kernekraftværker, som aktuelt er under opførelse på verdensplan, er de 50 i BRIKS-landene. Med andre ord, så bygger 43 % af verdens befolkning 75 % af verdens atomkraftværker; eller med andre ord, raten af opførelsen af kernekraftværker er 4,3 gange større pr. indbygger i BRIKS-landene end i resten af verden.

Virkeligheden er selvfølgelig meget mere ubehagelig, end disse enkle tal indikerer, fordi kernekraft aktivt afvikles i store dele af den transatlantiske sektor (og Japan), som et direkte resultat af Det britiske Imperiums selvmorderiske, grønne politik. BRIKS-landene og deres allierede har gjort det klart, at det vil de ikke høre tale om: De har taget den britiske

Dronnings grønne dagsorden, som den reflekteres i Københavner-resolutionen, og smidt den i skraldespanden.

LaRouche sagde det ligeud:

»Hvad med Tysklands Fru Merkel?«, spurgte hen den 18. juli. Hun repræsenterer det værdiløse syn på værdi; hun nedbryder kernekraft, ødelægger sin økonomi og gør den absolut værdiløs, sagde han. »Hvad er værdien af hendes meninger? Ikke ret meget.«

BRIKS og Latinamerika opbygger et verdensmarked baseret på virkelig værdi, og de er allerede langt mere produktive end Europa og USA, der insisterer på, at værdi ansættes af en eller anden skør dommer – Scalia i tilfældet Argentina.

Store infrastrukturprojekter

En afspejling af BRIKS-landenes fokus på virkelig værdi var også den vægt, der blev lagt på skabelsen af et kreditsystem til finansiering af større infrastrukturinvesteringer. To sådanne vigtige projekter blev fremmet på og i forbindelse med BRIKS-topmødet.

Det første projekt var ideen om at opfylde den århundredgamle drøm om at bygge en transkontinental jernbane, som forbinder Sydamerikas Stillehavskyst med dets Atlanterhavskyst. Dette udkrystalliserede sig under drøftelsen mellem den kinesiske præsident Xi og den peruvianske præsident Ollanta Humala, og dernæst med Brasiliens præsident Rousseff. Der blev indgået en aftale om at åbne for bud fra udenlandske, herunder kinesiske, firmaer, om deltagelse i bygningen af et kritisk segment af dette projekt: den 'T'-formede Campinorte-Annapolis/Campinorte-Lucas-rute i det centrale Brasilien.

Dette segments betydning i forhold til det overordnede projekt fremgår klart af Figur 4, et skematisk kort, som først publiceredes af EIR tilbage i 1988. Den nordlige endestation Palmas ligger et stenkast fra det berømte Carajás-projekt midt

i Amazonjunglen, verdens største (og reneste) forekomst af jernmalm, og som i øjeblikket kun er forbundet med tog til den atlantiske havn Sao Luis.

Når den først er bygget, vil den vestlige endestation Lucas befinde sig halvvejs til den brasiliansk-peruvianske grænse, hvor den projekterede jernbanelinje vil tilkobles en peruviansk gren, der krydser Andesbjergene ved Saramirisa – det lavest beliggende pas i den gigantiske bjergkæde – og derfra til en eller flere peruvianske havne med udskibning over Stillehavet. Dette ville drastisk afkorte transporttid og omkostninger fra Brasilien (og andre lande i den sydlige kegle, såsom Argentina) til eurasiske kraftcentre som Kina, Indien og Rusland.

Endnu større effektivitet, vækst og produktivitet kan opnås, eftersom denne sydamerikanske, transkontinentale jernbane direkte kan forbindes til Asien via jernbaner i takt med, at jernbanelinjer til højhastighedsmagnettog bliver bygget og gjort tilgængelige gennem Darién-gabet og Beringstrædet.

Der er forskellige mulige ruter for en sydamerikansk, transkontinental jernbane. (Den, der er under drøftelse mellem Kina, Brasilien og Peru, er centreret omkring Sao Paulo-Santa Fé do Sul-Cuiabá-Porto Velho-Pucallpa-Saramirisa-Bogotá-Panamá.) En anden realistisk mulighed er Sao Paulo-Santa Fé do Sul-Santa Cruz-Desaguadero-Saramirisa-Bogotá-Panamá, som man længe har blevet undersøgt.

Faktisk blev tidligere versioner af netop dette projekt udarbejdet af Intercontinental Railway Commission, påbegyndt af den amerikanske udenrigsminister James Blaine, som brugte amerikanske ingeniørtropper til at opmåle og projektere banelinjer, der forbandt USA hele vejen til Argentina og Brasilien, og som præsenterede et fuldstændigt kort over den påtænkte rute til præsident William McKinley i 1898. McKinley, som var en stærk tilhænger af Det amerikanske System, mindedes Blaines planer som menneskehedens fremtid i en tale i 1901 ved

den panamerikanske udstilling i Buffalo – hvor McKinley blev skudt og dræbt i en britisk ledet operation.

Et andet storslået projekt, bygningen af en kanal, der forbandt oceanerne, gennem Nicaragua, blev annonceret den 9. juli af den nicaraguanske præsident Daniel Ortega. Kæmpeprojektet vil blive udført af det kinesiske firma HKND, men præsident Putin foretog også et ikke-annonceret ophold i Nicaragua den 12. juli på vejen til BRIKS-topmødet, for at tilbyde russisk støtte.

Kanalen vil løbe 173 mil (276 km.) fra Brito-flodens udmunding på Stillehavskysten i det sydøstlige Nicaragua til Punta Gorda-flodens udmunding på den caribiske side. Den vil inkludere to sluser, og over en strækning på 65 mil (104 km.) vil den passere igennem Nicaraguasøen, og den projekterede gennemsejlingstid vil være på 30 timer fra kyst til kyst for de 5.100 af verdens største skibe, som vil kunne benytte denne kanal.

Projekteringsingeniører rapporterer, at det vil kræve 50.000 byggearbejdere, og at kanalen efter ibrugtagning vil generere 200.000 jobs, inklusive underprojekter (lufthavn, to havne, turistcenter osv.)

Præsident Ortega udtalte i forbindelse med annonceringen af den valgte rute, at hele landets uddannelsessystem stod for at blive moderniseret med henblik på at uddanne de ingeniører og faglærte arbejdere, som dette projekt vil kræve. Han holdt også en bog frem, som indeholdt gennemførlighedsstudier af konstruktionen af en sådan kanal, fremstillet af USA's regering og vedtaget af Kongressen for 118 år siden, i 1896, og med en detaljeret beskrivelse af de fordele, en sådan kanal ville medføre.

Ironien i dette gik ikke hen over hovedet på nogen. Kina er aktivt involveret i massive, jobskabende projekter i Centralamerika – Amerikas såkaldte 'baghave' – alt imens USA

under Obama har hjulpet med at ødelægge dette område med sin politik for legalisering af narkotika, som kommer oven i årtiers økonomiske ødelæggelser pga. Det britiske Imperiums frihandelspolitik. I dag er en tredjedel af befolkningen i El Salvador blevet tvunget til at emigrere til USA i en desperat søgen efter midlerne til overlevelse, mens den officielle arbejdsløshed i nabolandet Honduras har passeret 60 %.

Den brede tilslutning til udvikling af infrastruktur understregedes ved det sidste af de mange historiske topmøder, der fandt sted i Brasilien i midten af juli måned; det møde, der fandt sted mellem statsoverhovederne og de særlige repræsentanter for Fællesskabet af Latinamerikanske og Caribiske Stater (CELAC), som mødtes med den kinesiske præsident Xi og statslederne fra UNASUR den 17. juli. Deres fællesdeklaration (se nedenfor) understregede

»den vigtige mulighed for gensidig udvikling«,

som eksisterer, og annoncerede

»etableringen af et bredt partnerskab, baseret på lighed, gensidig fordel og fælles udvikling mellem Kina og Latinamerika og Caribien«.

Den Nye Udviklingsbank

Der er ingen tvivl om, at den Nye Udviklingsbank (NDB) og Nødreservevalutafonden (Contingent Reserve Arrangement, CRA) er kimen til en hel ny, international finansarkitektur – skønt der forude venter et større politisk slagsmål for at gennemføre denne politik, over for de voldsomme indvendinger fra City of London og Wall Street, inklusive deres agenter i nogle af BRIKS-landene. Den Nye Udviklingsbanks stiftelsesdokument holder sig forsigtigt til ideen om, at NDB og CRA blot har til hensigt at »komplementere« eksisterende institutioner som IMF; men principperne, efter hvilke de er

blevet grundlagt, er ikke blot i modstrid med IMF, men gensidigt udelukkende.

Det er markant, at NDB klart er gearret til at udlåne penge til reel udvikling, uden de forhadte betingelser om nedskæringer og grøn politik, som er forbundet med IMF og Verdensbanken. For eksempel indeholder den fælles erklæring mellem CELAC og Kina en radikal afvigelse fra IMF's og Verdensbankens betingelser, med opfordringen om at

»gøre god brug af nul-rente- eller lavrentelånene, som Kina har bevilget, i overensstemmelse med modtagerlandenes behov og prioriteringer ... Vi understreger vigtigheden af at bygge og modernisere infrastruktur.«

Argentinas præsident Fernández, som blev tildelt en hovedrolle (efter værten Rousseff) ved BRIKS/UNASUR-topmødet, kom med den klareste opfordring om en ny, finansiel verdensorden.

»Vi, mine Herrer, foreslår så en ny, finansiel verdensorden, en, som ikke blot er fair og rimelig, men uundværlig ... Hvad vi kræver af verden er præcist skabelsen af en ny, finansiel verdensorden, der vil gøre bæredygtig og global, økonomisk vækst mulig ... Således lyder appellen til alle nationer, at de skal arbejde sammen i dette virkelige korstog for en ny, global, politisk, økonomisk og finansiel organisation, som vil få positive sociale, politiske, økonomiske og kulturelle konsekvenser for vore nationer.«

Præsident Putin – der, ligesom Argentinas Fernández, ikke er ukendt med at være målskive for økonomisk krigsførelse –, præsenterede et supplerende forslag:

»BRIKS-lande bør have et tættere samarbejde omkring råvaremarkederne. Vi har et enestående ressourcegrundlag: Vore nationer rummer 30-50 % af klodens reserver af diverse ressourcer. Derfor mener vi, at det er bydende nødvendigt at udvikle samarbejde inden for minering og forarbejdning og at organisere et center for uddannelse af eksperter inden for

metalindustrierne i BRIKS-landene.«

En sådan enighed ville bryde Det britiske Imperiums kvælertag på verdens råvaremarkeder, og dets evne til at spekulere med nationers levevilkår og hele eksistens.

For at være anvendelig til disse formål, må NDB og CRA operere med en brandmur mod det kræftbefængte dollar-system. Det er bemærkelsesværdigt, at NDB er bemyndiget til i fremtiden både at modtage yderligere kapitalisering i anden møntfod end dollar, såvel som også til at udstede lån til BRIKS og andre nationer i en ikke-dollar møntfod.

Når tre, fire eller flere lande først er involveret i store projekter, som modtager sådanne ikke-dollar-lån, vil en ny møntfod de facto være blevet skabt, hvor faste vekselkurser mellem de nationale deltagere også vil følge. Alene dette skridt vil øjeblikkeligt frembringe en tilbagevenden til det Bretton Woods-system med faste (forudsigelige) vekselkurser, som eksisterede før 1971, og vil således med et pennestrøg udslette for milliarder af dollars valuta-futures.

Men for at NDB kan være i stand til virkelig at gå i gang med opgaven om en global rekonstruktion, må USA fuldt ud indgå som partner i bankens kapitalisering og funktion som kernen i et globalt kreditsystem i traditionen efter Hamilton, af den art, som er specificeret i LaRouches Fire Love. Nutidens »dollar«, som ikke længere er USA's suveræne valuta, men snarere et overnationalt instrument til hasardspil under Det britiske Imperiums kontrol, må også vende tilbage til sin korrekte rolle som den af Finansministeriet udstedte »greenback dollar.«

Kort sagt, det centrale, strategiske spørgsmål, som blev fremsat på BRIKS-topmødet i midten af juli, er: Hvornår vil USA skille sig af med præsident Obama og vende tilbage til det Amerikanske Systems politik, på hvilket det blev grundlagt, og som halvdelen af menneskeheden, anført af BRIKS, nu

gennemfører?

Denne artikel publiceredes første gang i Executive Intelligence Review, Vol. 41, No.30. 1. august 2014

Helga Zepp-LaRouche: I modsætning til Vesten opererer Kina ikke på basis af geopolitik

15. september 2014 – Alt imens mange i Vesten højlydt insisterer på de geopolitiske illusioner, der går ud på at 'hæmme' Kinas hastige, økonomiske vækst for at bevare det amerikanske og europæiske overherredømme, så bragte Helga Zepp-LaRouche, netop hjemvendt fra Asien, et helt andet perspektiv om Kina med tilbage:

»Den kinesiske nation er en kultur, som ikke er imperialistisk, og hvis interesse består i yderligere at udvikle menneskeheden, hvilket netop er konceptet bag idéen om Den nye Silkevej.«

»Senest siden Deng Xiaopings reformer med at anvende de

korrekte, videnskabelige principper, har Kina virkeliggjort den største, økonomiske transformation, noget land har gennemført på denne planet. Og de befinder sig nu ved et punkt, hvor de siger: Vi vil transformere de andre, endnu uudviklede områder af Kina og hæve befolkningens levestandard, og frem for alt vil vi gøre denne udviklingsmodel tilgængelig for alle i form af Den nye Silkevej, i traditionen efter Den gamle Silkevej. Dette er et åbent koncept.

Alle inviteres til at deltage og bidrage. Det er udtrykkeligt inkluderende og ikke rettet mod de angivelige, geopolitiske interesser hos andre nationer eller grupper af nationer.«

»Det er en meget vigtig forskel. Det er ikke geopolitik, men et dynamisk koncept om den menneskelige arts opadgående udvikling. Og jeg vil opfordre alle vore seere, som ikke tror mig, til at sende mig deres spørgsmål. Jeg er mere end villig til at gå ind i en dialog med jer, for det er af afgørende betydning for Tyskland, at vi forstår dette.«

I sit BüSo-webcast den 11. september blev Helga Zepp-LaRouche spurgt om det alternativ til vestlig politik, som er i færd med at udvikle sig omkring BRIKS. I sit svar kom hun også ind på sine indtryk af sit besøg i Kina i slutningen af august og begyndelsen af september måned.

Ikke alene fortsætter Kina med at gøre spektakulære fremskridt med opbygning af infrastruktur over hele landet – i et tempo, som er uhørt i Europa i dag, understregede hun – men regeringen tilstræber samtidig at sikre, at befolkningen forbliver bevidst om sin lange og rige kulturelle arv, såsom Den store Mur og Silkevejen. Hun fik selv et indtryk af dette under den ekskursion for at »fastlægge de faktiske omstændigheder« omkring Den gamle Silkevej, som hun og andre deltog i, i det vestlige Kina.

Hendes to uger lange besøg var pakket med møder og konferencer, men hun ønskede at opregne summen af sine oplevelser.

»Dette er af stor betydning: Vi må sikre, at den tyske befolkning og andre i Europa og Amerika får en korrekt forståelse af, hvad det er, der foregår i Kina med Silkevejen og Kinas rumfartspolitik.«

Det, som man generelt hører fra tænketanke i Vesten, sagde Zepp-Larouche, er, at Kina bare vil udvide sin indflydelse, og fremme sin imperialistiske ekspansion. »Intet kunne være mere forkert«, var hendes kommentar. Men disse vesterlændinge bedømmer Kinas økonomiske politik og rumfartspolitik ved at projicere på Kina, hvad de selv gør, når de forfølger geopolitiske interesser, ligesom EU gør det og ønsker at ekspandere EU mere endnu. Både den tidligere EU-udenrigspolitiske repræsentant Solana og formand for EU-kommissionen Barroso har sagt, at der ikke er nogen grænse for EU's ekspansion.

»EU er en neo-imperialistisk enhed, som forfølger geopolitiske interesser og anser dem for at være i åbenlys modstrid med andre landes angivelige geopolitiske interesser, såsom USA, Rusland, Kina og BRIKS-gruppen. Og det er det, der er galt.«

Men det, der motiverer kinesisk politik, og det, som er blevet BRIKS' og et omkring dette voksende antal landes ledestjerne, fortsatte Zepp-LaRouche,

»er ikke geopolitik. Folk i Vesten kan ikke engang forestille sig, at der er lande, som ikke opererer på basis af neo-liberalisme, monetarisme, positivisme og geopolitik, og hvis sæt af aksiomer måske ikke er identiske med, med er meget lig de tanker og principper, som Gottfried Leibniz[1] fremkom med ved slutningen af det 17. og begyndelsen af det 18. århundrede – dvs., et ægte udviklingsperspektiv for

menneskehedens universelle historie, som er helt sammenlignelig med Den amerikanske Revolutions historie eller med John Quincy Adams[2], en af USA's første præsidenter, som sagde: Vi behøver en alliance af suveræne republikker, som tilsammen deltager i menneskehedens mål til alles gensidige fordel.

»Det er eftertrykkeligt, hvad Kina gør i dag.«

Det er der mange mennesker, der muligvis ikke forstår, eller tror på, sagde Zepp-LaRouche. Men hun kan forsikre dem om, at Kina i øjeblikket opererer på baggrund af 5.000 års kinesisk historie, mere end noget andet land. Det manifesterer sig, f.eks., i den rolle, som Konfucianisme stadig spiller i Kinas identitet i dag, og også i andre »dejlige ting«, såsom kinesisk cuisine, som er verdensberømt.

KINESISK MEDIEDÆKNING OG INTERVIEWS MED HELGA:

»Tale af Helga Zepp-LaRouche transformerer Beijing-konference om Ny Silkevej«

Helga Zepp-LaRouche Interview with China Radio international 'People in the Know'

In second CCTV Interview, Zepp-LaRouche Outlines Silk Road as 21st Century Peace Order

»Helga Zepp-LaRouche siger: Bekæmp IS gennem udvikling; Gør ørkenen frugtbar«

[1] Læs: Lyndon LaRouche, sep. 2014 (srtikel fra 1997):

[»Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi«](#)

[2] Læs: Hovedartikel: Lær af historien:

»John Quincy Adams om den amerikanske republiks mission og dens forhold til Rusland«

Fra LaRouche-bevægelsen 16. september 2014: Forsøg ikke at kontrollere en ukontrollerbar krig. Obama for en rigsret nu. Skab en løsning for USA

Under den udvikling, der er foregået, siden topmødet mellem BRIKS og dets allierede nationer fandt sted i Fortaleza i midten af juli måned, har den nye politik med fred gennem udvikling for alle nationer ændret potentialet for hele den internationale situation.

Kinas nye Silkevejspolitik, som er et centralt punkt i hele denne ændring, udgør en

»konfuciansk idé om opbygning af fremtiden og opbygning af en harmonisk verdensorden«,

som Helga Zepp-LaRouche sagde ved hjemkomsten fra et langt og

banebrydende besøg i Kina.

»Dette er et dynamisk koncept, som ikke er på samme plan, og derfor ser de ikke sig selv som værende i konkurrence [med andre nationer], fordi den Nye Silkevej er et fuldstændig åbent koncept: Alle er velkommen til at deltage.«

USA må tilslutte sig denne bestræbelse og dens nye, internationale udviklingsbanker, for at redde sig selv fra det transatlantiske finanssystem og de transatlantiske økonomiers kollaps og ruin.

Men

»idioterne på Wall Street ønsker ikke, at vi skal gøre det«,

sagde Lyndon LaRouche under diskussionerne i National Policy Committee i dag.

»Idioterne vil slå os alle ihjel, hvis de får chancen.«

Den krig, som Barack Obama og hans britiske imperieherrer nu er i færd med at sprede, har en potentiel, termonuklear karakter, som LaRouche atter understregede, og denne form for storbrand, som genereres fra en del af planeten, kan ikke forhindres i at nå andre dele.

Med hensyn til Obamas specifikke og vanvittige krigsmission sagde LaRouche, at det absolut er tilfældet, at Obamas nye krig faktisk er endnu en krig for regimeskift imod Syrien, med det formål at vælte og dræbe landets præsident.

Det britiske Underhus' undersøgelsesafdeling har udstedt en rapport mandag morgen, som er publiceret i en artikel i London Telegraph, og som siger, at bombing af Syrien nu, sådan, som Cameron og Obama kræver, ville være ulovligt og en overtrædelse af international lov.

Den kendsgerning, at denne institution gjorde dette netop nu, sagde LaRouche, betyder, at Obama står for at bombe Syrien. Og en masse kongresmedlemmer er villige til at sidde og se på.

Men når Golem[1] Obama først lancerer det, så er det ukontrollabelt – ukontrollabelt for Kongressen, for de britiske imperialister, eller for de saudiske anstiftere, som kunne ødelægge sig selv; det er ukontrollabelt for os. Det kunne betyde massedød, inklusive for USA.

Ude af kontrol, sagde LaRouche, er ude af kontrol. Obama er allerede gået vidt, alt for vidt. Hans næste skridt kunne blive afslutningen af civilisationen. Stands ham, få ham fjernet fra embedet, eller resultatet bliver ukontrollabelt. Man kan ikke indtage en forsvarsposition imod en sådan trussel. Man må standse det.

VI MÅ STANDSE DET. Smid Obama ud. Få sandheden om 11. september og terrorisme frem.

Og LaRouche bemærkede igen, at tidligere præsident Bill Clinton forstår den rolle, han må spille i at få lukket Obama ned og erstatte ham; og at det også er hans ansvar at gøre det. LaRouches bevægelse kender sit ansvar for at gøre dette, og må udføre det nu.

»Det, vi har brug for i USA netop nu, er en passion, der kan drive USA's folk til at skabe løsningen. Det er disse ting, som vil afgøre, om USA fortsat vil eksistere eller ej.«

[1] En Golem er en mytisk skikkelse, der ofte ses som en menneskelignende statue, der er givet liv og bevægelighed. Golem-myten menes at have jødisk oprindelse.

Processen med at indføre Indien som fuldt medlem af Shanghai Cooperation Organization er begyndt

12. september 2014 – Shanghai Cooperation Organization (SCO) satte i dag bolden i bevægelse for at gøre Indien til medlem af sikkerhedsblokken, der vil give verdens største demokrati større indflydelse på spørgsmål som bekæmpelse af terrorisme, og deltagelse i større olie- og gasprojekter i Centralasien. Kremls talsperson Yuri Ushakov har d.12. september indikeret, at Indien og Pakistan kan blive bevilget fuldgyldigt medlemskab på det næste SCO-topmøde. Det næste SCO-topmøde vil blive afholdt i den russiske by Ufa d. 9.-10. juli 2015, sammen med det 7. BRIKS-topmøde, under hvilket Rusland vil have formandsskabet for både SCO og BRIKS-gruppens nationer. Ufa er hovedstaden i republikken Basjkortostan, og det industrielle, økonomiske, videnskabelige og kulturelle centrum i den russiske republik.

Under det udvidede møde mellem SCO-lederne sagde den russiske præsident Putin, at han håber at

»Idet vi overtager formandsskabet, forventer vi, at processen med udvidelsen af SCO vil få en reel udformning i det kommende år. Vi vil bidrage til det på enhver måde.«

Rusland planlægger at afholde omkring 100 begivenheder på forskellige niveauer under sit formandskab, og »topmødet for lederne af SCO-deltagerlandene i Ufa d. 9.-10. juli 2015 vil blive en af nøglebegivenhederne«, sagde han.

»Prioriteterne under vores formandskab inkluderer en forstærkning af organisationens rolle som en effektiv mekanisme for regional sikkerhed, idet der lanceres større multilaterale og humanitære bånd, og udvikles fælles tilgange til påtrængende og globale spørgsmål.«

Nye store BRIKS-relaterede projekter kommer stadig til

12. september 2014 – Det forcerede tempo med store projekter, som sættes i gang af BRIKS-nationerne og deres samarbejdspartnere, fortsætter ufortrødent. Dagens meddelelser:

* Kina og Rusland bygger nu en ny havneby ved Det japanske Hav. People's Daily kom torsdag med en rapport, som blev opsamlet af pressen i hele verden, om, at den nye havn i Zarubino, i Primorsky Krai, ligger 18 km fra den kinesiske grænse og kunne blive en af de største havnebyer i det nordøstlige Asien og få en omsætning på 60 mio. tons last om året. Handlen skulle efter sigende være blevet indgået i maj måned, da Putin deltog i Konferencen om Interaktion og Forholdsregler til Opbygning af Tillid i Asien (CICA) i Shanghai, hvor man også indgik aftalerne om gasledninger og hermed relaterede aftaler.

* Den sydafrikanske landbrugsminister Senzeni Zokwana, som er i Indien til Indo-Sydafrika-ugen, opfordrede sydafrikanske landmænd til at drage fordel af BRIKS udviklingsbanken.

»Banken er et redskab for vækst i BRIKS-landene og især for landbrug i vores område. Den skaber mulighed for at finansiere partnerskaber og voksende markeder for vore produkter.« Zokwana skal mødes med sin indiske modpart, Radha Mohan Singh, i Mumbai. Ministeren sagde, at BRIKS-banken ville komme på tale under hans drøftelser med Singh.

* Et møde mellem repræsentanter fra Indien, Kina og Nepal fandt sted torsdag i Kathmandu, arrangeret af Nepals Institut for Internationale og Strategiske Studier. »Nepal, Indien og Kina må samarbejde inden for områderne vandkraft, turisme og telekommunikation, så folk fra de tre lande kan få gavn af et sådant samarbejde«, sagde de. Den tidligere direktør for det indisk-tibetanske grænsepoliti, Gautam Kaul, sagde, at Nepal og Indien bør samarbejde inden for områderne energi og infrastruktur, så begge lande kan opnå velstand for deres folk.

* Kina meddelte torsdag, at jernbanen, som er under opførelse fra Lhasa til Kathmandu, nu er nået frem til den nepalesiske grænse ved Shigatse, og at et tog med 16 vogne, fyldt med ilt, tog den to timer lange tur med 848 passagerer. Den 2,2 mia. dollars dyre forlængelse af Qinghai-Lhasa-jernbanen (færdiggjort i 2006) til Shigatse, er den kostbareste jernbane, der nogen sinde er bygget i verden, pga. det barske terræn og de utallige nødvendige broer og tunneller. Jernbanen til Kathmandu forventes færdig i 2020 og vil erstatte den 1300 år gamle karavanerute, som stadig bruges i dag som handelsvej. Det overordnede mål er en landrute fra Beijing gennem Himalayabjergene til Sydasiens.

Infrastruktur; BRIKS; Asien

Fra LaRouche-bevægelsen 4. september 2014: Tiden er kommet til at dumpe Obama og Boehner

24 timer før NATO-topmødet med statsoverhoveder i Wales løb præsident Obama rundt i Estland og kom med absolut vildt provokerende udtalelser imod Rusland onsdag. I, hvad man kun kan beskrive som en klinisk demonstration af hans totale frakobling fra virkeligheden, kastede Obama sig i en tale i Talinn ud i en tirade imod Ruslands »frække angreb« imod Ukraine, og erklærede dernæst, at

»demonstranterne i Ukraine på Maidan var ikke anført af neonazister eller fascister. De var anført af almindelige ukrainere, mænd og kvinder, unge og gamle, som var dødtrætte af et korrump regime, og som ønskede at deltage i det fremskridt og den fremgang, som de ser i resten af Europa. Og de indlod sig ikke på en bevæbnet magtovertagelse ... «

Han fortsatte med at udpege Rusland og løj,

»det var ikke regeringen i Kiev, som destabiliserede det østlige Ukraine. Det var de pro-russiske separatister, som opmuntres af Rusland, finansieres af Rusland, trænes af Rusland, forsynes af Rusland, og bevæbnes af Rusland. Og de russiske styrker, som nu er rykket ind i Ukraine, er ikke på en humanitær eller fredsbevarende mission. De er russiske kampstyrker med russiske våben i russiske tanks.«

Efter at omtale den succesrige, europæiske økonomi, fortsatte Obama med at påstå, at de sanktioner, der var påtvunget Rusland, havde ødelagt den russiske økonomi, og at Rusland var fuldstændig isoleret.

Virkeligheden på jorden i det østlige Ukraine udgør yderligere en udfordring for Obama og de andre NATO-statsoverhoveder, som mødes i dag, den 4. sept. i Wales. Ukrainske styrker er blevet overvældende slået i den seneste kamp, med skønsmæssigt 7.000 ukrainske tropper fra hæren og militserne nu omringet i diverse østlige dele. Onsdag morgen talte præsident Vladimir Putin i telefon med den ukrainske præsident Petro Poroshenko. Efter samtalen kom både den ukrainske og russiske regering med udtalelser, som antyder, at de to statsoverhoveder havde diskuteret parametre for en langsigtet våbenstilstand og en løsning på de østlige, ukrainske provinders status. Putin sagde til *RIA Novosti*, at han havde forhåbninger om, at fredagens møde med Kontaktgruppen i Minsk, Hviderusland ville resultere i endelige aftaler.

Obamas psykotiske fornægtelse af virkeligheden omkring situationen i Ukraine matcher briterne, som er i færd med at forberede et endeligt forslag til NATO-topmødet om skabelsen af en hurtig indsatsstyrke på 4.000 mand under britisk ledelse, som kan indsættes imod Rusland med 8 timers varsel. Endvidere udfører NATO-lande en række manøvrer i september måned – i det vestlige Ukraine, Sortehavet og i Østeuropa – alt sammen under den »atlantiske beslutsomheds« paraply. Manøvrerne i Sortehavet, med navnet »Havbrise«, vil finde sted 8.-10. september og vil omfatte flådeskibe fra USA og fire europæiske NATO-lande. Det amerikanske skib bliver USS Ross, det andet AEGIS-missilforsvarsskib, som er udstationeret i Rota, Spanien.

Onsdag erklærede Lyndon LaRouche, at NATO styres af briterne, og at de er yderst sårbare.

»De må hellere lade være med at angribe, for Rusland vil svare – og svaret bliver ikke det, som briterne forventer.«

Sandheden er, at der ikke er basis for en varig fred, så længe Obama og Boehner er ved magten i USA. Kongressen har alle de beviser, de behøver for at indlede omgående

rigsretssagsprocedurer imod Obama den 8. sept., når Huset og Senatet vender tilbage til Washington – på Lyndon LaRouches 92-års fødselsdag. Ingen Kongres med respekt for sig selv kunne tolerere Boehners fortsættelse som formand i Huset, lige såvel som det kunne undlade at stille Obama for en rigsret. Det er virkeligheden, og tiden er inde til helt og holdent at konfrontere denne virkelighed. Obama har behandlet sin afvisning af Forfatningens artikel 1, sektion 8, og Resolutionen om Krigsbeføjelse, hånligt, ved at sende seks breve til Kongressen om de voksende udstationeringer i Irak – hvor han i hvert tilfælde påstår, at brevet er tilstrækkeligt til at tillade yderligere 60 dage af amerikansk militærhandling uden Kongressens bemyndigelse. Dette er i sig selv en alvorlig forbrydelse og forseelse og sikrer hans omgående afsættelse.

Den amerikanske økonomi er praktisk talt blevet udslettet af Obamas politik. Den seneste krise er i præriestaterne, hvor godtransportkartellet – som ejes af den entusiastiske Obama-tilhænger Warren Buffet og en anden hedgefond-kumpan – truer med at udslette dette års hvedehøst ved at nægte at transportere hveden til markederne. I dele af hvedebæltet har hveden rådnet i siloer i fire måneder, mens godsvognene transporterer olie fra fracking-felterne i området.

Hvis man ønsker at undgå termonuklear udslettelse eller en total disintegration af den amerikanske økonomi, så tilslut jer kampagnen for at stille Obama for en rigsret og fjerne Boehner nu!

Virkeligheden hævder sig også i Asien, hvor Helga Zepp-LaRouche fortsætter sin succesrige tur til Kina. Onsdag optrådte Helga på et trepersoners panel på CCTV-primetime for at mindes 3. september, den dag, da anden Verdenskrig sluttede i Stillehavsområdet med fascismens nederlag. Helga præsenterede et tydeligt kort over BRIKS-nationernes gennembrud, det russisk-kinesiske strategiske partnerskab, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye

Udviklingsbank, og Xi Jinpings Nye Silkevej. Hun advarede om, at det vestlige finanssystem har kurs mod et totalt sammenbrud i den allernærmeste fremtid, at al politik i kølvandet på krisen i september 2008 mislykkedes med at sætte en stopper for rodet med for-store-til-at-lade-gå-ned-banker, og at disse banker nu er 40 % større og har kurs mod en total eksplosion. Hun bemærkede, at den japanske Shinzo Abe-regerings politik har allieret sig med Wall Street og London og ligeledes er dømt til undergang – i skarp kontrast til BRIKS' perspektiv om projektf finansiering.

Fra LaRouche-bevægelsen 3. september 2014: USA er bankerot; økonomien dør, med mindre Boehner og Obama fjernes nu

Lyndon LaRouche kom tirsdag med en skarp advarsel om, at USA's økonomi er ved at kollapse, med et finanssystem, der er bankerot uden håb om redning. Der findes imidlertid klare forholdsregler, som kan rette op på dette,

»hvis vi kan tage kontrol med processen og bringe sammenbruddet til stilstand«,

men midlet er politisk – fjern præsident Obama fra embedet uden yderligere opsættelse, sammen med hans beskytter John Boehner[1]. Under Obamas embedstid som præsident er USA's økonomi praktisk talt blevet udslettet. I dag er landets sydvestlige region død og står over for hele vandsystemets sammenbrud. Dette vil snart give sig udtryk i massehungersnød, med mindre der tages skridt til at indføre nødforanstaltninger – foranstaltninger, som Obama og Boehner systematisk har blokeret for.

Højdepunktet af krisens intensitet er den kendsgerning, at hele det amerikanske banksystem står for at eksplodere totalt, i en skala, som langt overgår sammenbruddet i 2007-2008; og det amerikanske folks forarmelse er blevet værre for hvert år siden 2007 – og også i mange perioder før det. Det vides ikke, hvilken dag i ugen, eksplosionen vil komme, eller hvorvidt den vil starte med en stor, europæisk bank eller en Wall Street-bank. Hvad der imidlertid er sikkert er, at sammenbruddet kommer meget snart.

LaRouche understregede, at erkendelsen af denne barske realitet er det første trin på vejen til at håndtere krisen, så den ikke fører til total disintegration og død. Dette betyder, at Boehner skal væk fra formandsposten; Obama skal væk fra Det hvide Hus. Dette spørgsmål har førsteprioritet i Kongressen, når den vender tilbage fra pausen den 8. september. Intet mindre end fjernelsen af Obama kan skabe de betingelser, ved hvilke USA kan afværge den totale udslettelse af økonomien.

LaRouches budskab til det amerikanske folk, som han overleverede til kolleger tirsdag, lød:

»Obama er ved at sulte jer ihjel, så I må fjerne ham nu. Så kan vi reorganisere nationens finansielle situation for at forhindre et kaotisk kollaps.«

Der kan omgående tages skridt til at sætte skub i produktionen

i USA ved at lancere vitale infrastrukturprojekter og andre forholdsregler, så den kendsgerning, at nationen er bankerot, kan håndteres og et sammenbrud afværges, mens man indfører en ny politik for at gendanne virkelig, fysisk-økonomisk vækst.

Hans andet budskab, der drejer sig om successen med de lande, som grupperer sig omkring Kinas enestående, økonomiske kreativitet – BRIKS og andre nationer, som forbinder sig med det – illustreres rigeligt hver dag. Rusland gav i dag Kina en enestående adgang til at investere i Rosneft og i landets sibiriske gasfelter, et tegn på den totale tillid, som Rusland nu investerer i sine eurasiske alliancer. De to nationer er i færd med at bygge verdens største netværk af gasledninger. Det rapporteres, at Indien går i retning af at tilslutte sig det kinesiske initiativ, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, ligesom andre asiatiske nationer. Egypten har genoptaget udviklingen af landets atomkraft, som har været forsinket i 20 år, på Middelhavskysten og annoncerer et nyt, stort infrastrukturprojekt næsten hver uge. Alt imens Argentina opgraderede sin fødevareeksport til Rusland, har det fået fuld garanti fra Kina om, at dettes investeringer i argentinske atom- og vandkraftværker er »gribbe-sikret«, og at Kina ikke vil give slige hedgefonde som Elliot Management og NML den mindste smule information.

Til truslerne om krig og finansiel krigsførelse, der kommer fra London, NATO og Londons marionetter som Obama, siger disse nationer med voksende succes, ligesom LaRouche har sagt, »Og hvad så?«. Han understregede,

»Det, jeg siger, er, kan jeg fortælle jer, det, som man siger i Rusland. Det er, hvad man siger i Argentina; i Kina; i Egypten ...«

BRIKS-nationerne 'har det fint', og selv Tyskland kan reddes og vil sandsynligvis overleve ved at alliere sig med BRIKS. Modi i Indien har »vidunderlige muligheder«.

Frem for alt har Kina præsteret mirakler og er i færd med at bevæge verden i retning af nye opdagelser om Solsystemet.

»Det, der kommer fra Kina, vil blive større end noget som helst, som nogen hidtil har set. Dette er kreativitet.«

LaRouche tilføjede, at han ser tidligere præsident Bill Clinton som en potentiel hovedperson i reorganiseringen af landet i en post-Obama-æra, som vil begynde i den umiddelbare fremtid – men kun, hvis den får den rette hjælp.

[1] Formand for den republikanske gruppe i Repræsentanterne Hus

Fra LaRouche-bevægelsen 2. september 2014: Udfordring på Labor Day: At skabe et nyt system af nationer

Under en diskussion på Labor Day med LaRouche-bevægelsens Politiske Aktionskomites nationale politiske komite, reflekterede Lyndon LaRouche over menneskets natur og den mission, som han og hans organisation har vedtaget og har forpligtet sig til at præstere.

LaRouche erklærede, at den største krise nu er i færd med at

ramme os. Fremstødet for krig med Rusland har nu nået et feberhedt kulminationspunkt forud for det planlagte NATO-topmøde i Wales senere på ugen. Vi befinder os på randen af en stor krise, som kunne resultere i en termonuklear krig.

LaRouche understregede, at polakkerne i særdeleshed opfører sig som de britiske horer, de er i denne krigskampagne. Det polske aristokrati er berygtet for dets villighed til at prostituere sig for Det britiske Imperium. De er en flok degenererede sjovere. De er en dårlig, polsk vittighed.

Han vendte sig dernæst mod en definition af vores mission konfronteret med en sådan krise og erklærede, at vi har et specifikt problem. Vi er på enestående vis bevidste om, at vi kontrollerer en præstation, som vi behøver for menneskeheden. Hvad er vores organisation til for? Vi har Sydamerika. Vi har fremragende bånd til Afrika, Kina, Indien, Rusland. Hvordan bringer vi folk fra disse nationer sammen om at forstå, hvordan det nye system, de har lanceret, bør organiseres?

Kina er den førende instans for dette. De har skabt en ny måde at tænke på. Vi må integrere os som hver enkelt nation i et system af nationer. Vi må organisere denne planet. Det, som Egypten, Rusland og Sydamerika gør, er fremragende. Hvordan definerer vi det fælles mål, som bringer alle disse ting sammen?

Svaret er helium-3. Vi må bringe det under kontrol for at skabe et nyt system, som ikke længere domineres af Det britiske Imperium.

Han erklærede over for den Politiske Komite, at Vi, her, vi må sikre, at vi præsenterer en gavnlig og nødvendig løsning på processen med at bringe denne nye forsamling af nationer sammen.

Vi må få USA til at sige, at dette er vores mission.

Faren består i tendensen til at satse på svindelnumre.

I stedet må vi tænke på, hvordan nationerne kan tænke i fællesskab for at skabe et nyt system på denne planet. Det er vores primære mission.

Forhindringen er selvtilfredshed. Selvtilfredshed gør folk dumme. Problemet er, at folk har besluttet at blive totalt

dumme.

De vil ikke anstrenge sig for at gøre noget for at løse problemet.

De er uforanderlige fiaskoer. Vi må gøre os fri af mennesker, som formørker vores himmel på denne måde, som narrer os, får os i fælden med at forsøge at influere nogen.

Kinas måneprogram går udover, hvad nogen på denne planet nogensinde har oplevet.

LaRouche insisterede: Vi må være forpligtet over for menneskeheden. Vi har fremtiden i vore hænder. Det kan jeg sige til alle tvivlere. Vi må simpelt hen gøre det. Jeg er sikker i min sag. Vi vil gøre det. Vi vil forandre den måde, menneskeheden ser Solsystemet på. Det er min mission. Og det er, hvad der vil ske.

Vores mission er ikke en »ting«. Vores mission er at inspirere til det, vi ser i Sydamerika, Indien osv. Disse nationer er vores ansvar, ikke udelukkende vores ansvar, men vores ansvar over for dem reflekterer vores hengivenhed over for menneskeheden.

Kreativitet – skabevne – per se er essensen af menneskelig eksistens. Vi er skabere i Keplers forstand. Sådan er det! Det er vores rolle, vores mission, essensen af vores mission.

Prometheus-mennesket er det sande menneskelige væsen. Idéen om Prometheus-mennesket dør aldrig. Vi må indfange denne essens af storhed i os selv.

**Russisk udenrigsminister:
'Latinamerika bliver en af**

grundpillerne i den nye, økonomiske verdensorden'

29. august 2014 –

»Latinamerika bliver en af grundpillerne i den nye, økonomiske verdensorden«,

sagde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov i et interview til Russia Today, publiceret den 27. august.

Som en refleksion af den hurtighed, hvormed BRIKS-udviklingsparadigmet går frem, og Latinamerikas rolle i denne udvikling, understregede Lavrov, at Rusland samarbejder med alle de latinamerikanske lande, men især med Brasilien, Argentina, Cuba, Chile, Peru og Venezuela. Latinamerika er et levende område, sagde han, som bevæger sig i retning af en multipolar verden.

Lavrov refererede til den russiske præsident Vladimir Putins »historiske« rundrejse til Brasilien, Argentina og Cuba på det tidspunkt, da BRIKS-topmødet fandt sted midt i juli måned, hans deltagelse i selve topmødet, og hans møder med tolv latinamerikanske ledere. Som en del af Putins »brede program«, understregede Lavrov, drøftede han afgørende vigtige spørgsmål som energi, transport, forsvar, rumfart og sværindustri, »områder, der er af stor interesse for alle.«

Se på alle de forskellige, regionale organisationer, som eksisterer i området, påpegede udenrigsministeren, som alle sammen er involveret i økonomiske integrationsprocesser.

»Der er ikke et land, som ikke, på den ene eller anden måde, er tilsluttet mindst en integrationsorganisation, og«, understregede han, »vi har relationer med hver eneste af

disse alliancer, og, uden undtagelse, med alle Latinamerikas lande.«

Fra nu af, understregede Lavrov, vil både Rusland og dets latinamerikanske partnere mødes på officielt grundlag langt hyppigere, og han mindede om, at Rusland havde indgået mellemstatslige handels- og samarbejdskommissioner men mange af disse nationer.

Chilensk udenrigsminister: Vi behøver et nyt globalt finanssystem, som reflekterer den nye virkelighed med BRIKS

30. august 2014 – På tærsklen til sit besøg i Argentina som leder af en stor delegation af regeringsministre, guvernører og borgmestre, fortalte Chiles udenrigsminister Heraldo Munoz den argentinske avis Pagina 12, at det nu er nødvendigt at

»gå frem i retning af et globalt finanssystem, som reflekterer den nye virkelighed«

i verden.

I øjeblikket, sagde han, opererer verden stadig på basis af et system, som blev bygget umiddelbart efter Anden Verdenskrig, og det er tydeligt, at det ikke kan håndtere de udfordringer, som konfronterer menneskeheden. Derfor er det, sagde han,

»at vi på det seneste har set en kraftfuld fremvækst af initiativer såsom BRIKS-udviklingsbanken.«

Han undsagde »tomrummet i det globale lederskab«, som, sagde han, har gjort verden langt mere »uforudseelig«, end den var for 20 år siden.

Munoz ankom til Argentina for at deltage i det VI. bi-nationale, argentinsk-chilenske ministermøde, mens parlamentarikere og guvernører mødtes med deres argentinske modparter til det IV. møde mellem argentinsk-chilenske guvernører og borgmestre fra den fælles grænse, og det XVIII. argentinsk-chilenske fællesparlamentariske kommissionsmøde.

I sit interview med Pagina 12, publiceret den 29. august, gav Munez også udtryk for Chiles solidaritet med Argentina i sidstnævntes kamp mod spekulative gribbefonde og sagde, at dette er

»et spørgsmål af enorm betydning for os. Vi kan ikke tillade spekulative agenter at bringe aftaler mellem kreditorer og debitorer i fare.«

Præsident Michelle Bachelet, som tiltrådte embedet i marts måned i år, har sat som mål en forbedring af relationerne med Argentina og andre latinamerikanske regeringer, som i vid udstrækning blev ignoreret af Sebastian Pineras foregående, højreorienterede regering. Munoz, så vel som de argentinske værter, understregede, at de to nationer har en »strategisk alliance« og ønsker at samarbejde inden for et antal områder for at styrke deres fysisk-økonomiske integration, især langs den lange grænse, som de deler.

To store infrastrukturprojekter var højt placeret på dagsordenen for drøftelser på møderne den 29. august: den bi-oceaniske tunnel Agua Negra gennem Chiles Coquimbo-region og den vestargentinske provins San Juan; og den bi-oceaniske korridor Aconcagua, som inkluderer færdiggørelsen af en jernbane over Andersbjergene. Sidstnævnte projekt ville, sagde

den argentinske regeringsstabschef Jorge Capitanich, hjælpe med at forstærke de »fysiske forbindelsesmuligheder« mellem de to nationer.

Foto: Heraldo Munoz

Den russiske viceudenrigsminister Ryabkov: BRIKS går fremad med økonomisk og politisk dagsorden, som Vesten har ignoreret

28. august 2014 – Den russiske viceudenrigsminister Sergei Ryabkov fortalte International Affairs Magazine, at BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) udvider sit arbejde i både de politiske og økonomiske sfærer – finanssektor, videnskab, teknologi og landbrug, og havde ligeledes foreslået

»meget seriøse teser, vigtige signaler om Syrien, Afghanistan og Iran på dets Erklæring fra Fortaleza-topmødet« i april 2014.

Ryabkovs interview er udlagt på en fremtrædende plads på det russiske Udenrigsministeriums webside.

Som svar på et spørgsmål om samarbejde i Latinamerika og Afrika (i dag mødtes den sydafrikanske præsident Jacob Zuma

med den russiske præsident Vladimir Putin i Moskva, hvor Zuma sagde,

»Jeg er enig i, at BRIKS har åbnet et større sted for vore relationer, og de giver god mening i flere spørgsmål«), forklarede Ryabkov, at Rusland »ikke udarbejder sin politik i disse områder på basis af politiske kanoner, som er så karakteristisk for vore kolleger i Vesten. Dette er ikke et nulsumsspil.«

Ryabkov pegede på behovet for skabelsen af BRIKS udviklingsbanken (Nye Udviklingsbank) og sagde, at en reservevalutafond

»er opstået pga. det faktum, at USA's passivitet forsinker reformer i Den internationale Valutafond. Visse lande har ingen indflydelse på IMF's beslutninger. Denne situation modsvarer ikke den myndighed og det ansvar, som disse stater har, primært BRIKS-lande. Det er derfor, skabelsen af BRIKS Udviklingsbank og reservevalutafond vil hjælpe med at håndtere finansiel stabilisering og finansiel støtte til lovende projekter, uden problemer med gensidige relationer med IMF og den Internationale Bank for Genopbygning og Udvikling.«

**Fra LaRouche-bevægelsen 31.
august 2014:**

**Vi er på randen af ny æra,
hvor Prometheus endelig er**

befriet

I sit webcast fredag aften blev Lyndon LaRouche spurgt, om vi nu er i færd med at gå ind i den alder, om hvilken Percy Shelly sagde, at det var den alder, hvor Prometheus endelig var befriet. LaRouche svarede:

»Vi befinder os på randen af den alder. Jeg føler, at jeg er på randen af den. Jeg insisterer på at erkende denne følelse af at være på randen af den. Jeg ved, at alt afhænger af at opnå at være på randen af den. Og det er løsningen. Der er ingen anden løsning. Enten opnår man det – man forpligter sig til det – eller man klarer det ikke. Det er pointen. Dette er ikke en valgmulighed. Dette er en forpligtelse, som er fundamental, og man kan ikke komme uden om den.«

I en opfølgende diskussion lørdag fortsatte LaRouche dette tema og understregede, at det gamle, onde system er dødt, det har ingen autoritet, dets ledere er svindlere ligesom Obama og Boehner, som bør fjernes fra deres embeder.

Han understregede, at det, vi ser ske i hele verden, centreret omkring BRIKS-nationerne, er en revolution, hvor hele nationer arbejder sammen for at udvikle menneskeheden uafhængigt og fri af det Britiske Imperiums onde imperiesystem.

Vi må erkende, at vi ikke er underordnet det nuværende system og de svindlere, som kører det og insisterer på at underkaste alle andre deres opsyn. Ingen af disse svindlere har nogen moralsk autoritet. De skal smides ud af embedet, og vi må vinde den magt, der garanterer, at dette sker.

LaRouche erklærede, at vi må fjerne alle de regeringer, som er således defineret. Vi ønsker at komme af med den franske regering, den italienske regering. De er ubrugelige. Selve den amerikanske Kongres bør fyres.

Vi bygger ikke på regeringsmyndighed, med på den myndighed, hvorfra regering får sin sande myndighed – kreativitet.

Magten ligger nu i Rusland, Kina, Egypten. Vi er parat til at overtage planeten. Hele det globale system, som har undertrykt kreativitet og er i færd med at ødelægge menneskeheden, er rede til at blive begravet en gang for alle. Vi har et nyt system. Og vi skal være tandsatsen.

Hvis man forsøger at adaptere til det eksisterende system, er man død. Vi må skabe noget nyt.

Vi vil forandre verden. Vi har evnen til at løse problemer, som må løses.

BRIKS-nationerne er suveræne. De fik ikke suverænitet af nogen andre; det er ikke en almisse til dem, som opfører sig ordentligt, fra selvudnævnte opsynsmænd. De er suveræne i deres natur. De vil ikke længere lade andre sætte standarder for at måle deres opførsel. Det er, hvad der sætter dem i kraft.

Det nye system er en modsætning til det gamle, onde system. Modi er en revolution; Kina er en revolution; Egypten er en revolution. Tilsammen udgør de en, stor revolution.

LaRouche sagde, han har alle brikkerne til at gennemføre det her. Det er ikke et spørgsmål om at adaptere til dette onde system; man må eliminere det system. Det, som er ved at vokse frem, er et system med regeringer, der ikke beror på nogle andres autoritet.

I stedet bevæger vi os i retning af en verden, som er selvudviklende.

Som han erklærede under fredags-webcastet:

»Lad os få alt det nonsens af vejen. Det, vi behøver, er simpelt hen at skabe arbejdskraftens produktive evner per se.«

Vi har nået slutningen på regering per se. Det eksisterende system må erstattes af en orden, der er baseret på kreativitet per se og selvudvikling. Vi er på randen af et system, som aldrig før har eksisteret på planeten.

Vi er på randen af Prometheus Befriet. Boehner er væk!

Foto: Posthumt portræt af Percy Shelley, der skriver 'Den ubundne Prometheus, af Joseph Severn

Læs mere om den ny tid med Prometheus Befriet:

Lyndon LaRouche om Zeus, Prometheus og kampen mod livegenskab i dag

Gør 2014 til et Prometheus-år!

Hvad gav Prometheus menneskene?

Lyndon LaRouche: Slut med krig, eller slut med mennesket?

Helga Zepp-LaRouche: De Europæiske Nationers Almene Uafhængighedserklæring

**Fra LaRouche-bevægelsen 29.
august 2014:
Skub de hysteriske spøgelseser
til side;
BRIKS er i færd med at
konsolidere ny økonomisk**

verdensorden

Hvis man er en tåbe, som simpelt hen bare responderer til sanselige stimuli, kunne man måske tro, at de vigtige begivenheder den 28. august blot er tvivlsom adfærd fra den ukrainske regerings og NATO-regeringers side, som responderede på et nederlag for det ukrainske militær i det sydøstlige Ukraine med et hastemøde i FN's Sikkerhedsråd, og en masse skrigeri fra heksen Samantha Power.

»Disse regeringer er blot spøgelse, uden ressourcer til at oppebære dem«, var Lyndon LaRouches kommentar. »De er hysterikere, der er totalt bankerot, og de kommer ingen vegne. De kan lige så godt sætte sig og spekulere over, om de skal skyde sig.«

De faktiske nyheder den 28. august var at finde i aktiviteter, som repræsenterer BRIKS-nationernes nye fremstød for opbygning af de relationer, som vil skabe en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden.

Russerne var f.eks. vært for BRIKS-leder og sydafrikansk præsident, Zuma, og de havde sendt deres økonomiske udviklingsminister til Myanmar for at forhandle en ny, tættere forbindelse med ASEAN, især omkring fødevarer. I tillæg hertil udlagde det russiske Udenrigsministerium et interview med viceudenrigsminister Ryabkov på sin webside, i hvilket han taler meget positivt om Ruslands støtte til BRIKS som en afgørende institution, inklusive nødvendigheden af, at den erstatter IMF med »finansiel støtte til lovende projekter.«

Den 29. august vil Rusland være vært for den iranske udenrigsminister Zarif med henblik på drøftelser, som sandsynligvis vil omfatte udvidet handel med fødevarer, så vel som de internationale forhandlinger om atomkraftspørgsmål.

Kineserne på deres side var vært for et møde med stabscheferne for de væbnede styrker i Shanghai Samarbejdsorganisation,

inkl. den russiske stabschef Valery Gerasimov.

Den officielle dagsorden omfattede situationerne i dels Afghanistan på tærsklen til USA's tilbagetrækning, og dels i Sydvestasien, om hvilket Gerasimov skarpt bemærkede, at »magtfulde handlinger ikke frembringer positive resultater og fører til dramatiske konsekvenser for lande i området.«

I Mellemtiden tog den kinesiske udenrigsminister sig tid til at ringe til den argentinske udenrigsminister for at drøfte en opfølgning på de aftaler, som blev indgået under præsident Xi Jinpings besøg i juli. Et sådant initiativ betyder, at den brede støtte til Argentinas kamp mod det døende systems gribbe ikke alene er i live og har det godt, men er voksende. Disse hysteriske gribbe forsøgte rent faktisk at få Bank of China til at udlevere information til dem om deres lån til Argentina – for at prøve at indkassere. De vil ikke få noget som helst!

Verden har ændret sig, og en ny proces med udvikling er i færd med at realiseres. I en meget virkelig forstand har Lyndon LaRouche og hans bevægelse fungeret som jordemoder for denne proces – og har forpligtet sig til fortsat at nære den, gennem at tilvejebringe videnskabens Prometheus-gaver. At beherske disse gaver er det, som vil sikre, at sejren, som står så klart foran os, ikke vil glide menneskeheden af hænde.